

Giới thiệu Thọ Săn Chi Nơi Muốn Trở Về

Thọ Săn Chi Nơi Muốn Trở Về thuộc thể loại xuyên không hay với cốt truyện khá độc đáo. Mỉm cười qua loa lấy lệ không được

Thống khổ đầu hàng không được

Cảm tình không kết thúc được

Nước mắt nhận thua không được.

Có một loại đau

Đến từ yêu mỗi một cái tế bào của tử thần tuyên án

Kìa đoá hoa diêm dúa, nở rộ xinh đẹp ở bên kia bờ

Mỗi một tia cũng đẹp đến kinh tâm động phách, vô cùng diêm dúa loè loẹt

Không ai có thể vĩnh viễn thuộc về tận cùng

Hôn lên trái tim yếu ớt

a phải về đâu, rốt cuộc ở nơi nào?

Ngươi có thể trả lời ta sao? Feitan.

Nơi có người nhớ nhưng ngươi, chính là nơi người trở về.

Ta có thể thừa nhận hay không? Ta thật sự yêu ngươi?

Địa phương có ngươi ở, mới chính là đất mà ta nên đặt chân.

Nếu ký ức như thép? Thung mào (không hiểu)? Ta nên mỉm cười hay khóc tỉ tê

Nếu sắt thép giống ký ức bị ăn mòn, như vậy là huyền thành còn là phế tích. Hãy tiếp tục đọc truyện và thưởng thức siêu phẩm của Phi Thân Tiểu Mộng nhé, hơn hết Siêu Năng Lực Chiến hiện đang là tác phẩm hay, hứa hẹn sẽ mang đến những tình khúc thú vị cho bạn đọc.

Bạn đang đọc truyện *Thọ Săn Chi Nơi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mới Bắt Đầu X Diệt Tộc X Mắt Lửa Đỏ

Mặt trời vừa lên tản ra ánh nắng chiếu vào mắt, soi ra một mảnh màu sắc đỏ như máu.

Bốn phía tộc Kurta nồng đậm huyết khí thật lâu không tiêu tan, các loại thi thể không toàn vẹn tán lạc trên đất, trên đầu nơi ánh mắt biến thành hai cái lỗ màu đen trống rỗng, huyết dịch từ trong nhò ra đã đông lại tản ra mùi hôi, mái tóc vàng sáng ngời ngấm trong huyết dịch của đồng tộc thân nhân không cách nào phân biệt được màu gốc, toả ra từ khí trầm trầm.

Từ xa nhìn lại, ở địa ngục nhân gian này đứng lạng vài bóng dáng, vốn là ác ma ở địa ngục, hoá thân thành con nhện, lấy cướp đoạt làm tên, chủ trương làm xằng làm bậy.

“Này uy, lão tử còn chưa đánh đủ, dựa vào cái gì mau kết thúc như vậy?” Người trông như dã thú bọc mình gào thét.

“Đừng ngu ngốc, nhanh lên một chút giải quyết tốt.” Giọng nữ lạnh như băng đến từ một băng sơn mỹ nhân có mái tóc màu tím cùng kim đồng.

Cô và một vị mỹ nữ tóc vàng quần áo hồ hang khác thận trọng cùng nhau đem mắt lửa đỏ moi ra, để vào chiếc bình có chất thuốc đặc thù.

“Tình lại đi Machi, loại chuyện này giao cho Ubogin sẽ bị huỷ a.” Người đàn ông giống như đại thúc thô bỉ mặc trang phục võ sĩ một bên nguẩy lỗ tai, không đợi Ubogin đáp lời lại mở miệng “Hừ, nói tới vừa rồi không phải ngươi bị mấy người đánh vô lực chống đỡ, bây giờ la hét thì có ít lợi gì?”

“Hắc? Ngươi vừa nói gì? Nobunaga, muốn đánh nhau sao?” Ubogin tròn mắt nhìn hắn, nắm chắc quả đấm.

“Đánh thì đánh, ta mà sợ ngươi!” Một lời không hợp, hai người liền lập tức đánh, chiến đấu liên tục từ phía, nhất thời phá hư rất nhiều thứ.

“Nobunaga, Ubogin, đừng đánh nữa! Thiệt là.” Hồ ly mắt xanh mặt con nít định tiến lên khuyên.

“Thôi đi Shalnark, anh cũng không phải không biết tính cách bọn họ, có khuyên cũng vô ích.” Người có thân hình khổng lồ, mặt đầy vết thương đứng ở một bên bắt đầu đi nói.

“À?”...Mắt xanh hồ ly thờ dài, tại sao trong lũ đoàn ai cũng như vậy, hắn không phải thành viên chiến đấu thật sự rất khổ cực.

Tôi lười biếng dời đi tầm mắt, người đàn ông nghịch thần đó, mặt mũi bởi vì ánh mặt trời mới lên mà có chút mờ hồ, thế nhưng ánh mắt như nửa đêm không để ý hết thấy, điên cuồng cùng sát khí bị ôn nhu bao trùm, rõ ràng quyền sách đặt trên đầu gối lại ngưng mắt nhìn về phương xa, không biết đang nghĩ gì.

Nghiêng đầu, do dự một chút, không nài huyết dịch sền sệt dưới chân, đi về nơi bị ngôi nhà sụp đổ che mắt.

Nam nhân thấp đầu đang chà đạp trên một thân thể nhỏ bé, người dưới chân bởi vì trước đó bị hành hạ mà vết thương chồng chất, nhưng má lửa đỏ của hắn đã sớm hiển lộ, nếu như mục đích là cướp đoạt đã sớm có thể động thủ moi ra, nhưng rất rõ ràng Feitan không định tha cho hắn.

“Kết thúc rồi sao? Feitan.” Tôi ở một bên tựa vào tường nhìn hắn.

Hắn hiển nhiên vẫn còn trong hưng phấn, bị ta cắt đứt có chút không nhịn được.

“Chớ quấy rầy.” Thanh âm khàn khàn trầm thấp của Feitan vang lên, tản ra nồng đậm nóng nảy cùng hàm nghĩa đối nghịch.

“Đừng lãng phí thời gian nữa, mau moi má lửa đỏ ra, đoàn trưởng đang đợi chúng ta.” Tôi nghe người trên đất phát ra tiếng gầm thét thâm thiết có chút không thoải mái.

“Hừ.” Hắn đi về hướng tôi, kẹp dài kim đồng loé lên hung ác cùng tàn bạo, mái tóc màu xanh đậm trong máu tanh mang khí tức lạnh như băng, đã thú khí chất giống như mạng uy hiếp trí mạng.

Hắn đứng trước mặt tôi, nhìn chằm chằm ánh mắt của tôi: “Vậy cô định thay hắn trở thành đồ chơi của tôi sao?”

“Feitan, tôi chẳng qua là kêu anh đừng làm chuyện vô tình vô nghĩa.” Hướng về phía ánh mắt lạnh như băng của hắn, ta không dời đi tầm mắt.

“Buồn cười, cái gì gọi là chuyện vô tình vô nghĩa? Cô lại dựa vào cái gì ra lệnh cho tôi?” Vì vậy bầu không khí càng trở nên nguy hiểm.

Nhìn Feitan bởi vì ta nhúng tay mà lộ ra tâm tình thật không dễ.

“Tôi không có ý định ra lệnh cho anh.” Ta bao bọc cánh tay sao cũng được nói “Không nghe cũng được.”

Sau khi nói xong ta đi liền coi như xong đi, ta cũng không định chọc mỗ dã thú dễ giận này, ai cũng biết hắn có nhiều phiền toái.

“Vân vân.” Trong nháy mắt hắn liền xuất hiện trước mặt ta, lửa giận trên người như muốn bùng nổ “Cô có ý gì?”

“Không có gì.” Đại ca, ta ở người sinh khí, ta đi người cũng sinh khí, người rút cuộc muốn làm gì đây.

“Cô đùa giỡn tôi?” Hắn đưa tay bóp cằm ta, bức bách ánh mắt du ly của ta trở lại ánh mắt hắn.

Thời điểm không khí nguy hiểm xung quanh thay nhau nổi lên liên bùng nổ, đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Ta cùng Feitan rất ấn ý quay đầu nhìn, nam nhân không có lông mày cười: “Ai yêu, tôi quấy rầy chuyện tốt của hai người sao~” Thanh âm nói năng tùy tiện mang một tia hài hước.

“Hừ, nhảm chán.” Feitan rút cuộc buông cảm của ta, hừ lạnh đi giải quyết vị kia con chó thí đáng thương, bây giờ hắn hoàn toàn không có hứng tiếp tục chơi.

Ta đứng ở một bên sờ cảm, đáng chết, thật là đau... Bây giờ nhất định có dấu trên mặt ta, Feitan người dùng sức như vậy làm gì?

Người đàn ông không có lông mày cười đều như cũ tiến tới trước mặt tôi “Hắc hắc, người cắt đứt hứng thú của Feitan chỉ có thể là cô a, như vậy có thể thấy... À!”

Tôi bình tĩnh thu hồi hung khí giẫm lên chân hắn — chân tôi, nghiêng người nhìn hắn một cái “Phinks, cười lạnh của anh lan đến trình độ này còn muốn mở miệng?”

“Thiệt, nhảm chán.” Hắn lộ vẻ tức giận nhìn tôi, lại hướng về phía Feitan đang móc mắt rống lên một câu “Trả thể nào không tốt?”

Feitan thấy tôi tâm tình không tốt tròn mắt nhìn hắn, sau đó từ xa đem mắt lửa đỏ hướng Phinks ném tới.

“A! Chớ ném loạn! Đoàn trưởng thích!” Phinks giờ tay lên cản lại mắt lửa đỏ, nhưng tiếp xong mới phát hiện hắn không biết làm gì với nó bây giờ.

Tôi rất hả hê nhìn cảnh tượng hắn luống cuống tay chân tiếp mắt lửa đỏ, sau đó lại rất lo lắng suy nghĩ, chúng ta diệt nhất tộc người ta, còn đem mắt lửa đỏ — một bộ phận của di thể ném tới ném lui, trọng điểm là mắt lửa đỏ là một trong bảy đại mỹ sắc của thế giới này, một đôi chính là ngàn Jenny a...đám trẻ phá của này, nhất định sẽ bị trời phạt....

Bạn đang đọc truyện *Thor Săn Chi Nơi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hỗn Loạn X Thật Thi X Đề Nghị

Lữ đoàn đứng ở ngoại ô vắng vẻ, một hàng kiến trúc cao ốc bỏ hoang bừa bộn dựng đứng, trên nóc nhà thỉnh thoảng có một giọt nước rơi trên đất, phát ra thanh âm âm ướt mà hoang phế. “Đoàn trưởng. Hoạt động lần này lấy được 36 đôi mắt lửa đỏ hoàn chỉnh, đều đã bỏ vào trong bình.”

“Ừ, mọi người cực khổ.” Trên trán có khắc nghịch chữ thập, Kuroro vuốt ve thủy tinh lạnh như băng, trong đó trôi lơ lửng mắt lửa đỏ như củ lưu lại đỏ như màu máu không cách nào nói rõ, tựa hồ ngay cả bình trong suốt đều bị chiếu sáng ra một mảnh huyết sắc, mỹ luân mỹ hoán(1).

(1): xa hoa, diễm lệ

Trong tay cầm một trong bảy đại mỹ sắc của truyền thuyết, ngược lại tôi không có tâm tình kích động muốn chiếm làm của riêng, nói thật, tôi nghĩ đặt trong bình giữ xinh đẹp vĩnh hằng không bằng mang theo thời điểm tức giận càng thêm diễm lệ. Bất quá đoàn trưởng gần đây thật thích đá quý có màu sắc, cái gọi là hoài bích kỳ tội(2), coi như chúng ta không cướp đoạt, dân tộc xinh đẹp nhưng nhỏ yếu này sớm muộn sẽ diệt vong.

(2)Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội chỉ con người không có tội, nhưng vật quý hiếm bên mình sẽ mang lại tai họa, cũng có ý so sánh người tài hoa, có nhan sắc,...có thể mang lại tai họa, quá thông minh cũng sẽ tự chuốc họa vào thân.

Tôi lôi kéo cổ áo khoác trên người, cách bao tay màu đen bằng da cũng có thể cảm giác được hai tay lạnh như băng, lạnh quá .....mùa đông để cho tôi ở địa phương trống trải này bởi họ, thật ra thì tôi có ở hay không cũng không quan trọng đi.....đã như vậy cũng nhanh chút để ta trở về ôm chăn ấm áp cùng mây điều hòa a! Thật là muốn ăn nóng hổi củ lao a.....than thở, sợ rằng ta còn phải ở chỗ này giả tượng đá một hồi. Trải qua một đường giết chóc, mọi người phần lớn đều mệt mỏi, trừ hai nam nhân tinh thần tốt lại có chút điên ra.

“Nobunaga, người vừa nói gì?” Trợn mắt.

“Ngạ? Ta vốn cảm thấy chỉ số thông minh của người rất thấp, bây giờ cả lời đều nghe không hiểu?” Thiêu mi mao.

“Người nói gì? Ai chỉ số thông minh thấp?” Nắm quyền đầu.

“Người nói xem ta nói ai a ngu si!” Trợn trắng mắt.

Tôi thờ dãi một cái tiếp tục thật thi, rõ ràng là đại thúc còn tinh thần tốt như vậy, chẳng lẽ hòa khí lớn? Tôi buồn chán nhìn trần nhà đen thui của căn cứ, không biết bình thường bọn họ giải quyết vấn đề sinh lý như thế nào a? Nói thí dụ như Ubogin, đáng đi của hắn nếu lên đề một nữ nhân, chỉ sợ sẽ biến thành thịt dính thịt, hơn nữa vạn nhất hắn thích bá vương cường bạo. Cái đó thanh âm như là hét cực kì lớn, không thất khiếu chảy máu mới là lạ. Chẳng lẽ hắn thích gian thi(3)? Trời ạ, khẩu vị thật là nặng. Tôi lắc đầu một cái, chẳng lẽ đã thú cũng có thể gian thi sao? Đây thật là quá tàn khốc.

(3) Gian thi: XXOO với xác chết.

Lại nói Nobunaga, hắn thoát nhìn tương đối giống quái thú thúc thúc đem đứa trẻ dọa khóc, bất quá hắn đầu gì cũng đối với phái nữ trong lữ đoàn tương đối khách khí, nào giống như vị kia, vô luận nam nữ cũng coi như nhau để hơi lạnh ném đao. Tôi nghĩ tới đây cách tóc che lại mặt nhìn hắn một cái. Hắn giống như đối với mắt lửa đỏ không có hứng thú gì, một người lẳng lặng ngồi ở đó, nhưng cả người cũng toát ra loại cảm giác âm u....tôi vô hình rùng mình, sau đó thấy hắn đem ánh mắt dời qua, ánh mắt tàn bạo đâm vào mắt tôi khiến buồn ngủ đều biến mất.

“Đừng rồi, nếu hoạt động kết thúc, như vậy chúng ta ra ngoài ăn mừng một chút thế nào?” Shalnark cười híp mắt đề nghị.

“Tôi không có vấn đề.” Machi lạnh như băng nói.

“Được a, chúng ta đi chỗ nào? Quán bar? Phòng game?” Phinks hứng thú mười phần.

“Anh nghĩ chúng tôi giống anh sao, không nên đem cấp thấp sở thích của mình thêm ở trên người chúng tôi.” Franlink bắt mắt nhìn hắn.

“Cấp thấp? Tôi ngược lại muốn nghe anh nói một chút, phòng game nào cấp thấp?” Feitan nghe thấy có người làm nhục trò chơi vĩ đại, nhất thời liền bộc phát.

Phòng game rất cao cấp sao? Không cảm thấy a, nói tới các người diệt nhất tộc người ta còn đi ăn mừng, có nhân tính hay không...tôi bình tĩnh nằm trên đất, hai chân bắt chéo vĩnh tại nghe bọn hắn thảo luận.

“Tốt lắm tốt lắm, không muốn cãi nhau nữa, thiết là, đi ăn mừng còn phiền như vậy.” Con nhện cảm thấy hôm nay nhất định lưu niên bất lợi “Đoàn trưởng cảm thấy thế nào?” Kuroro rút cuộc không đưa mắt nhìn mắt lửa đỏ nữa “Tìm một địa phương tụ họp là được.”

Sau đó hắn dời đi tầm mắt nhìn về phía tôi một mực đang cố gắng giảm đi tồn tại của mình “Đồng, cô có chủ ý gì hay?”

Tôi:...” Vạn ác địa chủ. Anh không thấy một đôi mắt tựa như sói đậm về hướng tôi bên này sao?

Tôi cười khò, từ dưới đất bò dậy, chỉnh sửa tóc trên trán, nhìn số người đột nhiên có một cái chủ ý chơi rất khá. “Không bằng như vậy đi, chúng ta đi ăn cù lao?” Tôi nhớ lần trước đi ăn chocolate cũng không tệ.

“Cù lao? Đó là cái gì? Lợi hại sao? Đánh với ta một lần đi!” Ubogin lần đầu tiên đem chỉ số thông minh thiếu sót của hắn bại lộ tinh tế.

Shalnark cười híp mắt giả làm chuyên gia:“Cái gọi là cù lao, thông thường mà nói, trên căn bản chỉ có ba loại khác nhau, loại thứ nhất vị nhạt mà thôi. Xuyên sinh phiền làm chủ, trám liêu chiếm nhân vật trọng yếu (Vụ: Hoàn toàn không hiểu -.-), thịt dê xâu cùng nghiễm thức trên lò, loại thứ hai là bên trong nồi đã chín, như sa oa đầu cá, thịt dê lò chờ, lò lửa chẳng qua có tác dụng giữ ấm, cũng dùng để làm nóng cái xanh. Loại thứ ba là bên trong nồi tất cả đều chín, ngay cả cái xanh cũng vậy, lò lửa hoàn toàn dùng để giữ ấm, cùng thức ăn trong nồi lớn một không hai dạng, như phật nhảy tường, phương thức món ăn phục hưng nồi chờ nồi lớn.” (Vụ:.....)

“Mặc dù tôi chưa ăn qua, nhưng nghe tất cả cái tên này thì cũng không phải thứ tốt gì.” Nobunaga dùng ánh mắt hoài nghi nhìn tôi.

“Đúng vậy, đừng giới thiệu cho chúng tôi đồ ngỗng ngang gì, hay là đi quầy bar tốt lắm, lần trước tiểu thư kia a...”

“Hừ.” Một vị vóc dáng nhỏ tăn ra hơi lạnh vô địch.

Kuroro cười một chút “Nếu Đồng nói như vậy liền đi đi, tôi tin tưởng cô ấy sẽ không để cho mọi người thất vọng”

Tôi:...” để cho tôi chết.....

Vì vậy tôi chia vào chúng con nhện, trong các loại ánh mắt háo hức kiên cường đi về phía trước, nhất định không thể mang bọn họ đi cửa tiệm tôi thích nhất kia! Nếu không tôi liền không ăn được băng kích lạng cù lao khá ái của mình nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Chi Nơi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ăn Mừng X Cù Lao X Tôm Cuốn

Ông chủ tiệm cù lao Tiểu Ngưu Tử không biết mình đời nào tạo nghiệt, sáng sớm hôm nay đã đến một đồng lớn....không biết quái nhân từ không gian nào.....

Vợ à, hôm nay anh có thể sẽ chết ở chỗ này....anh thật xin lỗi em, anh giấu tiền để dành nên gấp báo ứng....ngăn kéo thứ mười ba của ta ở hai lớp trong còn ba đồng tiền a....

"Đút! Nobunaga không được cướp cá của ta!" Ubogin một chương đi xuống, một trận vang ùng ùng, không biết là vật gì.

"Hừ." Nobunaga cầm võ sĩ đao của mình xâu cá, nói tới thanh đao không phải sinh mạng võ sĩ sao? Người đối với sinh mạng của mình làm như vậy có phải hơi quá đáng hay không?

"Tiểu Đồng, cảm ơn cô giới thiệu, cù lao ăn thật ngon." Shalnark ngồi bên người tôi không ngừng thả châm cứu thức ăn vào, xem ra hắn đặc biệt thích châm cứu thức ăn. (Vụ: ta vô năng, cũng không biết châm cứu thức ăn nó như nào...)

"A a, chỉ cần không vây đánh tôi tôi liền cảm ơn trời đất." Tôi ném mấy miếng tôm cuốn vào nồi, cố gắng nhìn chăm chăm bọn họ, hy vọng lát nữa không bị cướp đi.

"Làm sao biết, huống chi lấy thực lực của cô né tránh là chuyện rất đơn giản." Shalnark ở một bên tiếp tục cười.

"Nhưng chẳng lẽ anh không thấy một cô gái bị mấy cái đại thúc ở phía sau đuổi đánh là chuyện rất mất mặt sao." Tôi ngôn từ chính nghĩa nói với hắn.

"Không phải chứ." Hấn sừng sốt một chút. "Cái này có gì mất mặt?"

"Khụ" ho khan một cái. Buông xuống đĩa, bẻ đầu ngón tay giải thích với hấn "Đầu tiên, người bị đuổi theo đánh ai cũng cho là người này sai, nhất là, nếu như người đuổi đánh là đại thúc, đa số người sẽ cho rằng người này làm chuyện xấu, tỷ như đốt nhà hấn, cướp vợ hấn các loại. Hơn nữa đáng đáp đại thúc còn rất phi nhân loại, cho nên dùng những lời nhân dĩ quần phân vật hợp theo loại để nói, cho thấy đáng đáp của người bị đuổi cũng rất khó coi. Cuối cùng," Tồi nhìn Shalnark nụ cười ngày càng cứng nhắc "Người ta là con gái, bị đuổi theo có bao nhiêu khó nhìn a, vạn nhất bị anh đẹp trai thấy ai chịu trách nhiệm"

"A a, Tiểu Đồng cô nói chuyện thật thú vị" Shalnark đem châm cứu thức ăn vừa ném vào mồm đi ra, thuận tiện ném một đồng lớn vào chén tôi.

"...." Tồi nhét thức ăn vào miệng hung hăng nhai, không cam lòng nhìn cù lao trống không, tôm cuốn của tôi tôm cuốn của tôi tôm cuốn của tôi! Lại bị ai đoạt đi a!?

Thật hâm mộ đoàn trưởng.....chẳng những phân ở bàn khác không ai cướp đồ ăn với hấn, hơn nữa còn có Pakun ôn nhu cùng đoàn hoa Machi giúp hấn cả thịt dê, và ủng hộ bảo ngồi hưởng phúc, còn kém người ta đứt hấn, nhìn tôi bên này, mặc dù Shalnark lớn lên rất tốt rất ** rồi, nhưng chỉ sống thông minh người ta cao chơi chết người không đền mạng.

Phinks, mặc dù trong lữ đoàn ít có người bình thường, nhưng người ta ngôn từ không sợ hãi người chết không nghĩ, một chuyện cười đủ lạnh chết người;

Feitan.....toàn thân tản ra khí tức tử vong "đến gần người chết", coi như dưới mặt nạ bảo hộ là mặt mũi có nhiều tình xảo nhiều khả ái phòng chừng tôi cũng.....

Cái gì? Tồi tròn to hai mắt. Feitan lại đem mặt nạ kéo xuống, oa.....thật là kỳ tích! Trước mắt Feitan cùng tiểu quái thú trước kia tra tấn người hoàn toàn bất động, không che mặt Feitan sẽ làm cho người không tự chủ khó liên hệ hấn cùng quái vật máu lạnh đó.

Cù lao bốc lên hơi nóng làm cho mặt hấn nhuộm chút phiếm hồng, có lẽ bởi vì tâm tình không tệ, hấn cũng không phát ra ký hiệu âm lãnh sát khí, thật đúng là hiếm thấy, nói tới....tôm cuốn của tôi! Tại sao lại ở chỗ hấn? Cướp đồ ăn của người khác sẽ bị báo ứng.....tôi dùng ánh mắt oán niệm nhìn về phía hấn cùng tôm cuốn trong tay hấn.

Feitan cảm thấy tâm tình hôm nay xem như không tệ, mặc dù trước đó để cho nữ nhân ngu xuẩn kia chất dứt quá trình hành hình khiến hấn có chút sinh khí, nhưng không biết thế nào thấy nàng lộ ra dáng vẻ luống cuống tay chân bởi vì vấn đề đoàn trưởng, tâm tình lại vô hình sáng sủa, ừ, nhất định vì nàng bị bêu xấu nên có cảm giác hả giận thôi.

Sau đó liền đi theo nàng đến cái gọi là tiệm bán cù lao, nhìn dáng vẻ rất thoải mái của những người khác hấn bắt quả cũng hừ lạnh một tiếng, hấn tuyệt đối sẽ không cho là loại vật này còn rất hợp khẩu vị của hấn. (Feitan ngơ ngáo kiểu..... - Tác giả)

Lấy tấm che mặt xuống định ăn một bữa, đám người Phinks lại cướp đồ của ta, bằng ta tốc độ các ngươi có thể giành được sao? Hải lòng đoạt một đồng tôm cuốn ngồi xuống, lại nhìn thấy nữ nhân ngu xuẩn kia ở đối diện dùng ánh mắt chán ghét cực kỳ nhìn ta. (Đồng: cực kỳ chán ghét cái gì? Ngươi nói rõ cho ta!!! - Tác giả)

Vì vậy không nhịn được hỏi một câu "Muốn chết sao?"

Tôi tiếp tục oán niệm nhìn hấn, bình thường khi dễ tôi cũng được đi, nhưng ở phương diện ăn tôi tuyệt đối sẽ không nhịn anh!

Tôi sẵn tay áo kéo quần áo, yên lặng cân nhắc phương pháp gây án.

Theo tôi, giống như Feitan ngạo kiều thụ (.....) hơn nữa còn là loại rất thích thể diện, cũng sẽ không mặt dày cướp thức ăn với tôi mới đúng.....

Ừ....đồ cường đạo coi trọng luôn dùng cướp đoạt không sai, nhưng vấn đề là tôi cũng có thể dành được qua hấn, đã vậy, tôi phải xuất tuyệt chiêu!

Câu kinh điển có lời gọi mất hồn là: cây không muốn da hấn phải chết không thể nghi ngờ, người không biết xấu hổ là vô địch thiên hạ!

Lão nương ta lấy cái chết chặn đường cầu huyết khốc cùng hấn cướp (.....), dù sao cũng là đồng bạn, Feitan cũng sẽ đối với tôi làm gì.....hấn là.

Feitan đáng chết!!! Tốc độ cướp nhanh, tốc độ ăn cũng nhanh, tôm cuốn của tôi sắp bị hấn nuốt sạch! Ta thượng!

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Chi Nơi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Lấy Lòng X Nhiệm Vụ Mới X Một Mình

"Cái đó Feitan a....anh cảm thấy cù lao thế nào?" Tồi lấy lòng.

"Chưa ra hình dáng gì." Nhìn đều không nhìn tôi.

"Ngạch....cái đó a, anh thích ăn cái gì nhất?" Tôi liếc mắt nhìn chăm chăm tô m cuộn.

Feitan ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt của cô lập tức hiểu cô muốn nói gì "Thế nào?"

"Ừ.....có thể hay không nhờ anh, giúp tôi cướp tô m cuộn?" Tôi không có can đảm cũng không có bản lĩnh cướp đồ cùng hân, vạn nhất đem hân chọc giận, xui xẻo chính là tôi, cho nên tôi rất chân chó dâng lên một ly coca.

"Hừ." Đoán chừng là không chịu nổi tôi, vì vậy tôi thấy hân gợn tay, cái gì cùng cái gì còn không thấy rõ, nhất thời trong chén tôi có thêm một đồng tô m cuộn.

"Feitan, anh đúng là người tốt! Bình thường sao tôi lại không nhìn ra?" Tôi nháy tình tình mắt cảm động nhìn hân, còn rất khẳng khái phát cho hân một tấm thẻ người tốt.

"Ngạch, khụ khụ...." Feitan nhất thời không chuẩn bị tâm tư bị tôi dọa sợ mà bị sặc.

"Yêu, không có sao chứ, Feitan." Tôi vừa hướng hân bày tỏ quan tâm, một bên định vỗ lưng hân.

"Đi sang một bên!" Feitan ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn tôi, hoàn toàn không thấy hảo ý của tôi.

"Nga nga." Tôi thành thật trở về chỗ ngồi bụng chén vui vẻ ăn tô m cuộn, sớm biết sẽ để Feitan giúp tôi cướp, tiết kiệm sức lực biết bao lại có bảo đảm a, tôi cũng không cần tốn thất nhiều đồ ăn ngon như vậy. Thật không nghĩ đến Feitan là hải tử dễ dỗ như vậy, sớm biết như vậy tôi lúc này quần quít cái mao a!?

Bất quá rất kỳ quái, Feitan luôn luôn không ưa tôi lười biếng, làm sao lại chịu ra tay giúp tôi? Tôi một bên gặm không để có tô m cuộn, một bên liếc trộm hân.

Phinks tựa hồ thấy được thâm đồ mãnh liệt giữa chúng tôi, vì vậy lại vỗ vai Feitan: "Ai yêu, Fei của chúng ta cũng biết chiều cố nữ nhân sao, trưởng thành a."

Uy uy, người một bộ hải tử nhà ta đã trưởng thành là chuyện gì xảy ra a mảnh giấy vụn?

"Phinks, tôi không ngại tự tay đưa anh xuống địa ngục."

"mama, không nên như vậy sao."

Phinks, anh là cha của Yamamoto Takeshi sao? Feitan cũng phải là Tsuna nhà anh.(Vụ: mời xem Katekyo Hitman Reborn để biết thêm chi tiết.)

Tôi liếc Kuroro một cái, lãnh đạo a....thức ăn ngon cùng người đẹp, người thổi nát.

Tràng này bữa ăn khuya cùng tiệc ăn mừng dưới tình huống khi chúng ta đang phá huỷ đồ đạc hơn nửa nhà của tiệm bán cù lao cùng toàn bộ hàng tích trữ của người ta còn không có đưa tiền, tấm màn long trọng rơi xuống.....

Tôi áy náy đầy cõi lòng nhìn ông chủ vô tội bị hù dọa gần chết cùng bị phá sản, sau này mở tiệm ngàn vạn lần phải cẩn thận con nhện tới cửa a.....(phải cẩn thận thế nào a dứt! Nói tới đây không phải là người dẫn bọn họ tới? - Tác giả)

Ubogin cùng Nobunaga rút cuộc bởi vì ăn no mà không đánh nhau, về phần con nhện đầu cùng con nhện nào xen lẫn cùng nhau không biết dựng kế hoạch gieo hoạ ai, tôi tay trái đưa Pakun, tay phải ôm Machi, tổ hai người Phinks cùng Feitan rất an tĩnh ở một bên, còn có vài con nhện con không nhìn là tốt rồi, (Dứt! Franklin sẽ khóc a..... - Tác giả) bản chất con nhện chúng ta làm việc ác nhiều thù đoạn lại hơn nửa đêm ở lối đi bộ tụ năm tụ ba đi dạo lung tung khắp nơi.

"Tốt lắm, hôm nay tới đây thì ngưng, mọi người giải tán đi." Con nhện đầu ngưng (.....) cùng Shalnark ra lệnh, vì vậy chúng ta ở một cái rồi giải tán.

Nhìn Ubogin cùng Nobunaga còn không uống đủ, xen lẫn cùng nhau một bên phun tào(1), một bên đi đến hướng quán rượu bên đường, amen, hy vọng trang đầu của sáng sớm ngày mai không phải "phi nhân loại ban đêm hành hung, quán rượu bên đường vô số tử thương".

(1) lải nhải

Về phần người khác chắc có địa phương để đi đi, tôi nhún vai một cái định tìm nhà trọ ngủ, kết quả bị con nhện đầu một câu "Đồng cùng Feitan lưu lại." Làm cho không sở không tới ý nghĩ.

Tôi bất an không yên nhìn thoáng qua Kuroro, người cho tôi một cái mỉm cười quý súc vô hại, chẳng lẽ bởi vì nhiệm vụ trước tôi lười biếng bị hân thấy được? Cho nên muốn trừng phạt tôi? Trách không được cho Feitan lưu lại đây, tôi không muốn bị ngược a!!!! Tốt xấu gì chúng ta cũng là đồng bạn, Feitan hân sẽ không hạ ngoan thủ như vậy đi? Tuy tôi làm phiền hân lắm lắm..... Nhưng người ta nhân phẩm tốt giúp tôi cướp đồ ăn a! Như vậy quan hệ của chúng tôi thoạt nhìn cũng không kém, không cần đi.....

Vì thế con nhện đầu đối với chúng tôi nói cái gì tôi một chữ đều không nghe vào... Đợi đến khi tôi có phản ứng Kuroro a Shalnark a đều là mây bay....

Feitan đang nắm cổ áo của tôi ở trên đường chạy như điện, hiện tại là tình huống gì? Lập tức tay chân tôi cùng sử dụng một phen bắt lấy tay Feitan, dùng bạch tuột tư thế triển ở trên người hắn.

"Đại nhân, dân nữ oan uổng!" Tôi một bên gắt gao ôm lấy hắn một bên không ngừng muốn hắn thả tôi ra cho tôi.

"Cái gì?" Hắn nhất thời đứng tại chỗ, trên người tản ra sát khí sắc bén, ý đồ đem tôi trên người hắn triệt hạ đi.

"A a a, đừng nhúc nhích! Tôi cái gì cũng làm!" Tôi nhắm mắt lại la hét, tiếng nói của tôi truyền ra trong đêm mùa đông.

"Nữ nhân đáng chết ngươi đang nói cái gì? Xuống dưới cho ta!" Lực nắm của hắn thật lớn....không biết bắp thịt là mấy tấn tới? Mặc dù bình thường tôi nhất định không so với hắn, nhưng vào thời khắc sinh tử tôi bùng nổ năng lực tiềm ẩn gắt gao bắt lấy không buông tay.

Sau đó tôi nghe được Feitan thở hắt một hơi, nói với tôi: "Tôi không biết cô đang nghĩ cái gì, nhưng hiện tại chúng ta phải chấp hành nhiệm vụ trước, còn như vậy đi xuống liền chậm trễ."

Nhiệm vụ? Cái gì nhiệm vụ? Đoàn trưởng nói với chúng tôi nhiệm vụ gì đó sao? Nói tới vừa rồi đoàn trưởng bảo chúng tôi lưu lại....

Tôi dè dặt cẩn trọng mở mắt: "Anh không gạt tôi?"

"Tôi gạt cô làm gì, đi xuống nhanh lên!" Feitan khẩu khí thật ác liệt.

"Nhưng là, sau khi xuống dưới anh không thể đánh tôi cũng không thể dụng hình tôi càng không thể rút móng tay tôi!" Xong rồi, lần này đắc tội với người, nhưng lại là một vị tương đối tàn bạo trong lũ đoàn.

"Nữ nhân chết tiệt cô xuống dưới trước cho tôi!" Feitan mau phun lửa, lúc trước ở Meteorcity sự tình gian nan si nhục gì hắn đều trải qua, nhưng loại sự tình này hắn lần đầu tiên gặp.

"Không cần không muốn! Anh phải đáp ứng tôi!" Tôi nhìn hắn, hiện tại tôi buông tay đợi lát nữa sẽ bị hắn thiêu đến căn bản cũng không còn.

Feitan: "... Một bên tự trách mình không cẩn thận như vậy, vạn nhất nếu là địch nhân chỉ sợ hắn đã chết, một bên lại khuyên mình cô gái này luôn luôn ngu ngốc, nhưng tốt xấu còn là đồng bạn, nếu giết chết sẽ rất phiền toái. Vì vậy sau khi chờ hắn rút cuộc bình ổn tâm tình rồi rầm, hắn bình tĩnh nói: "Đi xuống, tôi sẽ không đánh cô."

Trong lòng tôi mừng thầm, ôm lấy cổ hắn, tay được một tác lại muốn tiến một thước càng buộc chặt: "Thật sự không đánh tôi?"

Feitan nghiêng răng: "Yên tâm đi. Mau xuống dưới." Hắn thả hắn không biết mình bảo trì bình tĩnh thế nào, đây tuyệt đối là một lần nhẫn nại tốt nhất đời của hắn.

Cảm thấy lệ khí trên người Feitan tiêu giảm rất nhiều, vì thế tôi buông tay, chân còn chưa chạm đất liền nhảy qua địa phương rất xa trong nháy mắt.

Tôi tiếp tục dè dặt cẩn trọng nhìn hắn: "Anh không sao chứ?"

Feitan cảm thấy huyết áp thẳng tắp tăng lên, vì thế không nhịn được tròn mắt hỏi: "Tôi có thể có chuyện gì? Vừa rồi cô có nghe được lời nói của đoàn trưởng hay không?"

....Thật rõ ràng là không có nghe đến, chẳng lẽ người không có nhìn thấy tôi vô tội biểu cảm cùng ánh mắt tràn ngập tò mò sao?

"Trước đuổi kịp, ở trên đường tôi giải thích với cô." Feitan không nhẫn nại lại tốn thời gian cùng tôi, vì thế lại chạy như điên lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Chi Nơi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tiệc Rượu X Hisoka X Lửa Giận

"Cho nên chúng ta phải lên vào yến hội ngoại ứng đoàn trưởng?" Tôi kéo lễ phục thấp ngực màu trắng trên người, lại nhìn dưới bàn chân đạp giày cao gót cao đến mười cm rất muốn hỏi một câu, đoàn trưởng anh chắc chứ?

Feitan ở một bên buồn chán nói: "Tóm lại một lát nữa đoàn trưởng sẽ có lệnh, đến lúc đó chúng ta lên lầu tìm hắn là được rồi."

"Đoàn trưởng tiến vào thế nào?" Tôi tò mò nhìn xung quanh tân khách quần đi quần lại: "Nơi này nhìn giống như thật cao cấp."

Trọng điểm là chúng tôi cũng không giống hai cái cường đạo có thể ra vào cao cấp dạ vũ.....hơn nữa Feitan, loại tình huống này người còn mặc như vậy,

anh đối với nghề nghiệp của mình chấp niệm mạnh bao nhiêu a?

"Cô quản nhiều như vậy? Hình như là một nữ nhân mang hẳn vào."

Được rồi lại là mỹ nam kế, đoàn trưởng tôi biết anh sức quyến rũ vô biên điện lực dư thừa, nhưng luôn bắt cóc cô gái là hành động rất không có đạo đức!

Bắt quá thời gian hẳn còn sớm. Tôi đạp giày cao gót đi tới sân thượng bên kia định nhìn cảnh đêm giết thời gian một chút.

Tôi từ trên tay phục vụ nhận ly rượu đỏ, nhẹ nhàng lay động, hương thuần chất lỏng vây quanh ly thủy tinh đơn bạc chậm rãi gợn sóng.

Cũng chính vào lúc này tôi nhìn thấy một người đàn ông mặc tây trang đứng ở góc tối sân thượng, thân hình hần thon dài cao lớn, vóc người ưu nhã, trong tay là một ly rượu, trong bóng tối lấp lóe điểm sắc lưu quang, hần vòng vo xoay chuyển ly, nhẹ nhàng uống một hớp rượu, lưỡi từ miệng ly liếm qua, tản ra sức quyến rũ đặc biệt hấp dẫn.

Thật là một nam nhân sức quyến rũ tràn đầy nguy hiểm a, tôi nhẹ nhàng cười, nhưng khi nhìn thấy dung mạo quen thuộc cùng mái tóc màu đỏ tôi bị dọa sợ hết hồn.

"Àn hử~ nơi này có một con mèo con đáng yêu đây ~" Hần thấy tôi mặc lễ phục đứng thành thực ở ranh giới sân thượng, vì vậy câu khôi nộ cười mất hồn hướng tôi đi tới.

Tôi cố duy trì khí chất nữ vương cao quý mặt không cảm giác nhưng trong lòng lại phiến giang đảo hải sấm chớp rền vang....dung mạo như vậy, ngữ điệu như vậy, cực phẩm như vậy....nếu như tôi còn chưa già si ngốc, ở thế giới hunter, những thứ kia hẳn thuộc về một người -- Hisoka.

Mà giờ phút này hần mặt đầy dụ hoặc hướng tôi đi tới, thân hình cao lớn của hần làm cho tôi có cảm giác bị áp bách...hần nhẹ nhàng cầm tay tôi, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay tôi, lại câu khôi nộ cười mỉa hoặc "Mèo con ở chỗ này làm gì chứ ~" So với bản TV, hiện trường bản càng nghiêng về mỉa hoặc, mặc dù ngữ điệu còn BT(=biến thái) cùng vận vẹo như vậy, nhưng cuối cùng không để tôi sinh ra dục vọng đem màng nhĩ phá rách....

Tôi nhìn chằm chằm mặt hần đang tiến gần, bởi vì không có trang phục người hề quý dị nên bình thường một chút, tôi cười tính toán đi qua "Tôi đang mong đợi một ít chuyện."

"Nga ~ tôi cũng rất muốn biết mèo con đang mong đợi chuyện thú vị gì đây ~" Hisoka cũng không định bỏ qua cho tôi.

Sau đó hình như hần phát hiện cái gì đó, nghiêng đầu nhìn một chút xó xỉnh "Đó là người quen của mèo con sao?"

Ừ? Tôi nhìn theo hướng hần xoay người, kết quả thấy Feitan đang tựa vào góc, đôi kim đồng sắc bén nhìn về phía bên này, sắc mặt đen đến ngay cả các cô gái một mực đảo quanh bên người hần cũng bị dọa sợ không dám tiến lên trò chuyện. Feitan làm sao lại thay quần áo? Văn văn, bây giờ đây không phải là trọng điểm!

"Ừ, ngại quá, tôi phải đi một chút." Tôi ôn hoà cười, trong lòng lại liều mạng cảm tạ Feitan đại thần, cảm ơn ngài giúp tôi thoát khỏi biến thái a!

"Nga~ thật đáng tiếc ~ người ta còn muốn hỏi mèo con một ít chuyện đây hử~" Hần thành công làm tôi sợ đến một thân nổi da gà, sau lấy ra một cây bút cùng khăn lụa màu đỏ viết cái gì đó rồi nhét vào tay tôi.

Khi tôi cúi đầu muốn nhìn phía trên viết cái gì, bỗng nhiên mặt bị một tay nâng lên, má trái đột nhiên xuất hiện xúc cảm mềm mại, sững sờ nghe Hisoka nói bên tai tôi: "Mèo con, chúng ta gặp lại sau~" Tôi vừa kịp phản ứng, tôi lại bị Hisoka hôn? Tôi bị đá kích sờ nơi vừa rồi bị hần hôn nhanh chóng rời đi sân thượng.

Vừa ra khỏi sân thượng, tôi tiếp xúc với ánh đèn chói mắt ở đại sảnh, nhất thời không thích ứng hip mắt, sau đó cảm thấy có người dùng lực đạo cực lớn kéo tay tôi qua một bên.

"A! Feitan?" Tôi sợ hết hồn, sau đó liền thấy một vị vóc dáng nhỏ ở trước mặt tôi nổi giận đùng đùng.

"Cô nữ nhân chết bầm, chơi rất vui về sao, thấy đàn ông liền đem nhiệm vụ quên sạch?" Hần cao giọng trợn mắt nhìn tôi.

"Feitan!" Tôi nhào tới định che miệng hần, lại quên mất mình đang mang giày cao gót 10 cm, vì vậy nguy thủy mị tôi nhất thời trọng tâm không vững đem Feitan kéo ngã.

"Người!" Hần thờ đốc đem tôi kéo về trong góc, tránh cho nhiều người chú ý chúng tôi hai người không thích hợp bầu không khí yên hội.

"Người kia là ai?" Hần nhìn tôi từ trên xuống dưới một lần, ánh mắt hoài nghi cũng mau nhìn thấu.

"Đừng giống như nàng dâu nhỏ ghen tuông a Feitan, tôi cùng anh ta không có quan hệ gì." Tôi xoè tay ra rất vô tội nói.

"Cô nói gì?" Feitan nhất thời bị tôi kích thích rút dù ra, vào lúc tôi cho là hần sẽ chém tôi lại không hiểu sao âm trầm xuống "Hử. Chỉ cần cô đừng quên hôm nay chúng ta làm gì là tốt rồi."

Chúng ta thân là cực phẩm đạo tặc còn có thể làm gì? (Cái từ cực phẩm đó rõ ràng không phải hình dung tôi....) thiệt là, tôi cũng không phải già si ngốc!

Thấy hấn khôi phục dáng vẻ bình thường cuối cùng tôi cũng yên tâm, ai biết hấn có thể không giải thích được nỗi lo sợ hay không, một cái RISING SUN đem hội trường đốt sạch, khi đó Kurooro phúc hắc cười ai tha thứ?

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Chi Nơi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Khiêu Vũ X Bóng Tối X Nhiệm Vụ

Feitan tựa vào xó xinh lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, thoát nhìn không tính để ý đến tôi.

Tôi buồn chán nhìn xung quanh, quá chậm đi đoàn trưởng, không biết có phải là mê mệt trong vòng tay mỹ nhân mà quên mất tôi vô tội bị hấn kéo đến.

Không cần a, tôi còn có soái ca động mạn còn có đồ ăn ngon....không nên lãng phí thời gian của tôi, thời gian chính là sinh mạng....được rồi

Thật ra thì tôi không có thói quen cùng tính khí dễ nhất nóng nảy tiêu quái thú Feitan ở cùng nhau. Phải biết tôi vào lữ đoàn nhiều năm như vậy cùng hấn trao đổi cũng không nhiều....

Tôi nhớ trước kia ở Meteorcity, thời điểm lần đầu tiên thấy hấn hình như hai chúng tôi đánh nhau lâu đi....lúc trước đúng là trẻ tuổi không hiểu chuyện, nếu tôi biết tiêu tử trong giây yếu kia là nổi tiếng gần xa tiếng tăm lẫy lừng tra tấn cuồng Feitan, lão nương ta cho dù phơi bày ở bãi rác cũng sẽ không liếc nhìn hấn.

Kết quả mấy ngày nay không biết tại sao lại một mực xung khắc với hấn. Tôi nhớ tới mới vừa rồi ở trên đường ôm hấn chết, cuối cùng vẫn ăn vạ.....tôi chỉ có thể nói tôi cũng là người, người có lúc sẽ không biết vì sao ngạo kiều.....xấu hổ chết người....

Ôi, đúng rồi! Vừa nãy Hisoka kín đáo đưa cho tôi cái gì? Tôi vội vàng lấy khăn lụa bị tôi nhu loạn thất bát tao ra nhìn, đối với chuỗi số cùng kí tên có chút cảm giác dờ khóc dờ cười.

Thời điểm lúc trước ở JJ(=jjwxc - web Tấn Giang, web truyện lớn ở Trung Quốc) và diễn đàn cùng những cô gái khác tranh luận xem là Hisoka biến thái hay Feitan biến thái sao có thể nghĩ đến mình cũng có ngày này? Hisoka lại cho tôi cảm giác thân cận (.....) tay nhỏ bé quyền....

Hiển nhiên tôi không nhìn đến sự thật Hisoka đã hôn tôi, thật sự không có cảm giác chân thực nào. Huống chi loại người tùy thời tùy chỗ sẽ nổ ** như Hisoka, để cho hấn hôn một cái có gì kỳ quái. (Hisoka: ... ..)

Đột nhiên ánh đèn trong sân nhảy tới lại, một đôi cùng nhóm tình lữ triền triền miên miên chậm rãi vũ động.

Tôi quay đầu cười một tiếng: "Feitan, bầu không khí của bọn họ còn vô cùng tốt."

Hiếm thấy Feitan không tức giận, tựa hồ còn cười một tiếng, giống như đôi một thân trang phục tâm tình hấn cũng trở nên tốt.

Tôi bị tiếng cười vừa rồi của hấn làm cho thất huân bát tổ vì vậy sững sờ nhìn hấn hướng tôi đưa tay ra, còn chưa phản ứng lại: "Anh làm gì vậy?"

Feitan trên trán bạo khởi gân xanh, nữ nhân ngu ngốc này!

"Theo tôi đi lại là được!" Hấn một phen nắm lấy tay tôi, đem tôi kéo vào sân nhảy.

Sau khi bị một chực kích Feitan cười với tôi (uy!) lại bị Feitan mời tôi khiêu vũ đá kích đến. Không thể nào, chẳng lẽ hấn ghen tị?

Tôi nói không khí thật tốt, vì vậy hấn muốn phá hư? Hấn muốn làm gì? Đem tôi hất ra? Vừa nhảy múa vừa giết người? (Tác: người suy nghĩ nhiều....- tác giả)

Tôi nhất thời bị ý nghĩ của mình kích thích đến, khi sắc mặt Feitan đang trầm xuống thì vội vàng hoàn hồn, đặt tay lên vai hấn đi theo nhịp bước.

"Feitan, anh khiêu vũ thật thành thạo, trước kia nhảy qua cùng ai sao?" Tôi có chút kinh ngạc.

Feitan như vậy, nói hấn ngâm mình trong phòng tắm hay sánh trò chơi tôi còn tin, nếu nói trên cánh tay hấn thường xuyên treo một mỹ nữ xinh đẹp trong sân nhảy nhẹ nhàng khỏi vũ người nông ta nông....

".....Thình thoảng sẽ bị Phinks kéo đi quán bar."

Được rồi, thì ra là như vậy. Đột nhiên trước mắt tôi tối sầm, điên cuồng náo bô.

Ở quán bar tối om xa hoa truy lạc, Feitan dưới ánh mắt mập mờ của Phinks mặt đầy sát khí mặc áo choàng màu đen cùng một vũ nữ trang điểm xinh đẹp.....a hắc hắc tôi không được!

Đoán chừng bởi vì biểu tình của tôi quá mức vụn vẹo, Feitan ôm tôi khí lực tăng lên rất nhiều.

Vì vậy tôi phát hiện tôi biểu tình càng vụn vẹo, nhưng bây giờ đang khiêu vũ a! Feitan, hình tượng của tôi! Tôi áp đầu vào cổ Feitan, tóc hấn cọ trên mặt tôi mang cảm giác đau đớn.

"Uy, người làm gì?" Feitan tựa hồ không quen cùng người khác thân cận quá đáng.

Tôi đang muốn tố cáo hấn hủy hình tượng thực nữ của tôi, kết quả phòng khách đột nhiên một mảnh tối om, tất cả ánh sáng ở đây biến mất trong nháy mắt.

Đoàn trưởng anh làm gì?! Tất hết đèn để chúng tôi giúp anh cướp đồ này nọ a....xem như chúng tôi là thủ hạ của anh cũng là thủ hạ không có tiền cảm a....không mang theo người chơi như vậy mà!

Tôi buông xuống tay trên cổ Feitan: "Hình như đắc thủ, lên đi."

Feitan cũng không nhiều lời, lập tức đem tốc độ nhanh nhất lữ đoàn của hấn phát huy đến cực hạn, vì vậy chỉ còn một mình tôi mang giày cao gót mặc lễ phục ở đại sảnh hỗn loạn bị đung đến mờ mịt, xung quanh không ngừng vang lên tiếng la hét của nam nữ khiêu chiến tôi yếu ớt thần kinh....Feitan người cường đạo không có tinh thần thần sĩ!

Tôi cần môi định tìm phương hướng trong bóng tối, nhưng trừ bóng người đi tới đi lui trước mặt cùng tiếng la hét tôi cái gì cũng không phân biệt được.

Đáng chết! Không nghĩ tới đoàn trưởng sẽ dùng đến chiêu này, phải biết trong bóng tối tôi không thể làm gì.

Thời điểm tôi tay chân luống cuống, đột nhiên một cổ lực đạo đánh úp về phía cổ tay tôi, tôi cả kinh, móng tay trở nên nhọn đâm đến người kia.

"Nữ nhân chết tiết chó lợn xộn!" Thanh âm trầm thấp quen thuộc vang lên, lại là Feitan!

"Feitan?" Tôi thử hỏi dò, vì trước mắt tôi vẫn là một mảnh đen nhánh, nhưng tôi lại cảm thấy đây chính là hấn.

"Đến đây." Hấn kéo cổ tay tôi, tôi theo hấn chạy lên lầu.

Ở một mảnh đen tối, trong lòng tôi cảm kích, Feitan tôi thật nhìn lầm anh! Tôi đối với bản thân phê bình anh không có phong độ lịch sự vừa rồi cúi đầu mặc niệm ba giây!

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Chi Nơi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Hồ Hững X Tân Đoàn Viên X Nhiệm Vụ

"A!" Hấn vừa gãy giữa ra ngoài từ thi thể đồng bạn, liền bị lực đạo từ đâu tới ném ra.

Một nam nhân vóc dáng nhỏ nhắn lấy tốc độ hấn cơ hồ không cách nào phân biệt được xông lại dùng vũ khí hung hăng đâm xuyên bụng hấn, may mắn hấn cố sức tránh né nên không trúng chỗ trí mạng.

Hấn giùng giàng ngẩng đầu lên, người đàn ông tóc đen mắt đen đứng trước mặt hấn như cũ, ánh mắt không chút gợn sóng.

Người vừa công kích hấn đứng sau lưng hấn, phát ra sát khí khiến trên người hấn phát lạnh. Để cho hấn ngạc nhiên nhất chính là cô gái mặc lễ phục màu trắng đứng bên cạnh hấn.

Mái tóc bạc trắng, mi mắt tinh xảo, khí chất không mang chút khói lửa nhân gian trong trẻo lạnh lùng. (Đồng: Đây là nói người nào?) Rõ ràng là cô gái rất bình thường, nhưng đôi mắt đỏ như máu lại không mang chút tạp chất.

Cô gái như thế, tại sao lại là đồng bạn của bọn chúng?

"Các người, rốt cuộc là ai?" Hấn tồn sức lấy tay chống đỡ thân thể ngày càng nặng đi, không cam lòng hỏi.

Hấn là bảo tiêu của gia tộc Fell, vì bảo vệ "Mê Huyền Chi Cảnh" được triển lãm trong tiệc rượu lần này. Ai biết nam nhân tóc đen mắt đen đó thông qua giới thiệu của Fell tiêu thư tiến vào phòng, trong nháy mắt cơ hồ giết tất cả mọi người.

Dĩ nhiên, trừ hấn.

Hấn là người có niệm năng lực thao tác hệ, có thể thao túng tất cả vật thể không sinh mệnh trong mười thước tiến hành công kích và phòng ngự, nhưng

bởi vì mọi chuyện diễn ra quá nhanh, ai cũng không nghĩ đến khách quý tiểu thư mang đến lại xuất thủ với mọi người, hẳn nhất thời không kịp thao túng bị đánh bại. Bất quá bây giờ không giống vậy, thời gian hẳn tranh thủ đã đủ rồi.

Hắn nhẹ nhàng huy động ngón tay, các loại thiết bị điện cùng vũ khí lập tức đánh về phía nam nhân tóc đen mắt đen và người vóc dáng nhỏ.

"Ừ, năng lực thật thú vị." Nam nhân tóc đen thành thực né tránh, một bên che miệng không biết đang suy tính gì.

Mà Feitan rất không nhịn được phá hỏng hung khí đánh về phía hắn, con phá gia a, thoát nhìn rất đắt đây.

Tôi rất nhàn nhã đứng một bên, không hiểu sao không có thứ gì công kích tôi, tôi nhìn về phía nam nhân đã đứng dậy không biết định làm gì.

Bộ dáng ngược lại thật không tệ, ước chừng lớn hơn ta một hai tuổi, lão thiếu niên, tóc vàng kim nhãn, vóc dáng mặc dù không cao lắm, nhưng đại khái ở giữa Kuroro cùng Feitan, nhìn Kuroro không trên 45 độ, nhìn Feitan không dưới 45 độ, đại khái hơn tám mươi cân, năng lực cũng....tạm được? Ồi, nhìn tôi lâu vậy làm gì?

Tôi chống lại ánh mắt hắn, hẳn như cũ nhìn chăm chăm tôi, uy uy không thể nào....mặc dù khẩu vị của tôi rất nặng, nhưng cũng không nặng đến mức điên La Mật Âu và Chu Lệ Diệp(=Romeo và Juliet) bản thợ săn trước mặt lũ đoàn!

Feitan tựa hồ không kiên nhẫn, sau khi kịch liệt phá hủy n đồ vật hắn lập tức vọt tới trước mặt người kia, rút dù ra dùng mũi kiếm hung hăng chém hắn.

Nam nhân cười lạnh, vừa rồi vì cần thời gian chuẩn bị mới bị đánh trúng, người nghĩ người thật sự có thể thương tổn đến ta? Mặt đất trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện chùy thủ đâm về phía Feitan.

Feitan dùng kiếm đánh bay chùy thủ, không chút lưu tình hạ thủ lần nữa.

"Feitan." Kuroro đột nhiên gọi hắn. Tôi nhìn Kuroro một cái, đoàn trưởng đại nhân người lại vừa ý năng lực người ta sao?

Feitan lập tức ngừng lại nhanh chóng trở về sau lưng hắn, lúc trở lại còn thuận tiện trừng tôi một cái. Uy uy, tôi khi nào lại chọc tới anh?

Kuroro cười một tiếng, hôm nay hẳn đến lấy "Mê Huyền Chi Cảnh" trong truyền thuyết có thể nhìn thấy tương lai, mà bây giờ hình như có được thu hoạch ngoài ý muốn.

"Thân thủ của người rất tốt, có hứng thú trở thành đồng bạn của chúng ta hay không?" Tôi lơ đãng nhìn đoàn trưởng đại nhân hướng hắn ném ra cảnh ô liu hữu hảo.

Được rồi, nguyên lai đoàn trưởng anh xem trọng không phải năng lực người ta, mà là trực tiếp xem trọng người ta a! Tôi khinh bỉ, Shalnark sẽ khóc!

"Trở thành đồng bạn của các người?" Hắn tựa hồ có chút mê muội, sau đó nhìn xung quanh một chút, cuối cùng lại nhìn tôi "Tốt."

Đoàn trưởng rất phúc hắc rất thỏa mãn cười "Tôi gọi Kuroro Lucifer, hoan nghênh gia nhập Áo Ảnh lũ đoàn(=Genie Ryodan)."

"Tôi là Ed Rafeal."

"Đúng rồi, anh biết 'Mê Huyền Chi Cảnh' ở chỗ nào không?" Đoàn trưởng mở rộng hậu cung xong lại phát hiện mục tiêu của mình nguyên lai còn chưa đạt thành.

"Ở chỗ này." Hắn mang đoàn trưởng đi tìm bảo vật. Lưu lại tôi không hứng thú lắm cùng Feitan không biết đang nghĩ gì làm vật bài trí.

"Hừ, hình như hắn thích cô." Giọng Feitan lạnh lùng truyền tới."Không nghĩ tới nữ nhân quái dị như cô cũng có người để ý."

Nổi điên cái gì? Tôi không hiểu nhìn hắn một cái: "Làm sao, người ta mạnh hơn anh nên ghen tỵ?"

"Nữ nhân chết tiệt tôi nhìn cô rất lâu rồi." Thanh âm từ xa đột nhiên đến gần, cổ tay tôi bị tay lạnh như băng của hắn nắm lấy, khiến trước mắt tôi có chút mơ hồ.

"Uy, anh định làm gì?" Tôi cầm tay hắn, cùng hắn trừng mắt: "Anh làm sao lại nổi điên?"

"Tôi nổi điên?" Hắn âm lãnh cười rộ lên: "Cô có muốn nhìn một chút thời điểm tôi nổi điên là bộ dáng gì?"

Tôi nhìn màu sắc mắt hắn xinh đẹp lạ thường, đột nhiên cảm thấy như bị mê hoặc. Lại bắt đầu mong đợi.

Nếu như, tôi có thể một mực nhìn đôi mắt này, như vậy chuyện gì sẽ phát sinh?

"Đáng chết!" Feitan hét tay một cái ném tôi ra, nữ nhân đáng chết đó lại ở thời điểm này ngăn người nhìn ánh mắt hắn? Đầu có vấn đề sao?

Vì vậy khi đoàn trưởng đại nhân vĩ đại cùng tân đoàn viên mang bảo vật đi ra, tình cảnh nhìn thấy đầu tiên chính là tôi mất đi không chế bị Feitan vô tình đánh bay hung hăng đụng vào vách tường...

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Chi Nơi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Giới Thiệu X Chiến Tranh Lạnh X Đi Đạo Phố

Tôi sờ đầu bị sưng lên mà nước mắt lưng tròng, thật quá đáng...Feitan anh thật quá đáng!

Vốn dĩ tôi hiểu rằng Feitan chỉ là ngược đãi cuồng, thích tra tấn, dễ bị chọc giận, hi vọng vô thường, bây giờ ta chân tướng, hấn căn bản chính là kẻ mắc bệnh nóng này! (Chính là bệnh thần kinh đi - Tác giả | Vực: Feitan - sama nghe thấy sẽ chém người...)

Hại tôi bị bêu xấu trước mặt đoàn trưởng phúc hắc cùng tân đoàn viên....a rất đau! Nếu mặt tôi đụng vào tường thì làm sao bây giờ? Khuôn mặt bị huỷ anh phụ trách?

Bất quá Feitan quả nhiên vẫn là Feitan, bởi vì cùng hấn tiếp xúc vài lần tôi lại mất cảnh giác, thật quá mất mặt! Hấn chính là phần tử nguy hiểm cực đoan, ngồi ngayนั้น, tự thức tỉnh mình....

Feitan ngồi một bên hoàn toàn không nhìn cô gái ngu ngốc đó, bất quá khí áp từ trên người tản ra càng trầm thấp hơn bình thường, ngay cả Phinks cũng không dám đùa cùng hấn.

Kuroro ngồi ở chỗ cao nhất, một bộ quân lâm thiên hạ: "Đây là Ed • Rafeal, hôm nay vừa gia nhập lữ đoàn, số thứ tự là số 4."

Shalnark: "Nga nga, sau này mọi người đều là đoàn viên, phải sống chung thật hoà thuận a."

Ubin: "Tiểu tử, người rất mạnh sao? Đánh với ta một trận!"

Nobunaga: "Người đừng đề ý đến tên ngốc kia, hấn luôn như vậy."

Franklin: "Nếu có gì không hiểu thì hỏi tôi." Khí chất ba ba bại lộ ngay từ đầu...

Feitan: "Hừ." Tôi biết anh không có tình thân yêu thương đồng bào gì...

Pakunoda: "....chỉ giáo nhiều hơn." Tiếp tục nhìn đoàn trưởng.

Machi: "... " Bề ngoài mỹ nhân người ta không phản ứng.

Rafeal hiển nhiên thuộc về chữa hế, đối với người nào cũng cười rất thánh mẫu, đối với Feitan mặt âm trầm cũng rất khách khí.

Trong khi tôi không ngừng củ kết, tôi phát hiện người nào đó đi tới chỗ tôi, ở trước người tôi phủ mảng lớn bóng mờ.

"Xin chào, tôi là Rafeal, vừa nãy chúng ta đã gặp qua." Ngẩng đầu lên liền phát hiện hấn đã đứng trước mặt tôi.

"Nga nga, xin chào, tôi là Đồng." Tôi vội vàng đối với tân đoàn viên bày tỏ hữu hảo hỏi thăm sức khoẻ, thuận tiện muốn vấn hồi ấn tượng xấu lúc nãy....rất mất mặt.....

"Hừ." Tôi không nói, Feitan tôi nhìn anh lâu rồi! Dựa vào cái gì tôi nói một câu anh liền hừ lạnh, con cạp không phát uy anh cho tôi là tiểu anh đào sao?

"Feitan." Tôi nhìn chăm chăm hấn. "Anh ra đây với tôi."

"Làm gì?" Thanh âm của hấn vẫn thấp ách âm trầm.

"Dù sao anh phải ra đây với tôi, tôi có chuyện muốn nói." Tôi đứng lên, dưới tiếng huýt sáo của Phinks cùng ánh mắt của mọi người bình tĩnh ra ngoài.

Tôi đưa lưng về phía cửa, cảm thấy hấn từ bên trong đi ra.

"Tôi đắc tội với anh sao Feitan?"

"Hừ."

.....Tôi nhấn "Hay là điểm nào của tôi khiến anh không vừa mắt?"

"Hừ."

Tôi...tôi...tôi... không nhìn được! "Uy, anh trừ hừ ra sẽ không nói cái khác? Có gì cứ việc nói thẳng, anh hừ một câu nữa tôi liều mạng với anh! Anh nói đi, tôi đã làm gì để anh đối với tôi như vậy? Anh có phải đàn ông hay không?" Tôi chợt xoay người lại nhìn Feitan đang tựa vào khung cửa.

"Sao cô không đích thân thử tôi có phải đàn ông hay không?" Hân đi đến trước mặt tôi, nheo lại ánh mắt hẹp dài.

"Không cần không cần!" Tôi liều mạng lắc đầu, anh muốn làm gì?

"....cô là ngu si sao?" Hân liếc tôi một cái rồi trực tiếp đi mất.

....tôi đột nhiên phát hiện....rốt cuộc tôi tìm anh ra ngoài làm cái gì!?

Thế giới bình tĩnh như vậy, tôi lại đau trứng như vậy, như vậy không tốt, không tốt. Thần mã đều là mây bay, chân tướng chỉ có một, Feitan anh mau nhìn cho tôi!

"Cô không sao chứ?" Tôi quay đầu nhìn thấy Edward lo lắng nhìn tôi.

"Làm sao có thể không sao? Tôi sắp bị tức chết!" Tôi thở hổn hển than phiền với hân.

"A a, không có sao." Hân cười một chút: "Đúng rồi, vừa nãy đoàn trưởng nói tự do hoạt động, chúng ta đi dạo phố chút đi."

"Ồ?"

"Ừ....bởi vì tôi vừa gia nhập lũ đoàn nên còn rất nhiều quy tắc không biết, đối với mỗi người cũng không quá hiểu, cho nên..."

"Nga, không thành vấn đề, đi theo bên người tôi." Tôi nói khoác mà không biết ngượng kéo hân ra ngoài.

"Cho nên cô nói Ubogin cùng Nobunaga đó....ngạch...." Mặt Edward đầy không thể tin.

"Tuyệt đối đúng a, anh tới đây cũng chưa từng nghe nói họ có bạn gái, hơn nữa theo tôi thấy bọn họ một mực ở chung một chỗ, đây không phải ** thì là gì?" Có chứng cứ xác thực.

"Được rồi, cái đầu nhỏ của cô không biết đang nghĩ gì." Hân ôn hoà cười lại mang theo vài phần cưng chiều khiến tôi hết sức cảm động. Đây là hài tử tốt biết bao, nếu như trong lũ đoàn ai cũng như vậy thì tốt đẹp bao nhiêu! Kết quả toàn là quái nhân....nhất là tên Feitan kia....không muốn nghĩ đến hân.

"Oa, thật là đẹp, chúng ta mau vào đi." Tôi loé tinh tinh mắt chỉ tiệm bánh ngọt nhìn hân.

"Được." Không biết có phải bởi vì hân là chữa hệ hay không, phần lớn thời gian tôi đều chơi cùng hân.

Bất quá....tôi nhìn gò má ôn hoà của Edward, đột nhiên có cảm giác thê lương, hân là số 4, một ngày nào đó, Hisoka sẽ đến tìm hân.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Chi Nơi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Di Tích X Hoang Dã X Lập Gia Đình

"Đoàn trưởng anh thật rảnh rỗi..." Tôi im lặng đi theo con nhiệm "Viễn khán thành lâm trắc thành phong, viễn cận cao đề các bất đồng(1)" lật núi lớn, chuyển sông lớn, đi đến nơi hoang dã không biết tên.

(1) Nhìn xa trông như rừng, nhìn gần lại không phải - Nguyên văn câu này là "Hoành khan thành lĩnh trắc thành phong, Viễn cận cao đề các bất đồng" của Tô Thức.

"A a, Tiểu Đồng cảm thấy nhàm chán sao?" Kuroro ưu nhã cười một tiếng.

"..." Rất nhàm chán, vô cùng nhàm chán, hết sức nhàm chán, cực kì nhàm chán.

"Đúng rồi, nghe nói trong di tích Merah có sinh vật ngoài hành tinh, hơn nữa còn là nữ thi ngàn năm, còn có..." Shalnark cười híp mắt thao thao bất tuyệt trước mặt tôi.

Tôi rất vô lực "...đại ca, tôi không có hứng thú với nữ thi..." Tôi liếc hân một cái, anh đừng cho là ai cũng giống anh, tôi là người bình thường.

"A? Phải không? Vậy Tiểu Đồng hứng thú với cái gì?"

Anh vẫn chưa xong đúng không "Tôi đối với anh một ngày kia tìm một người đàn ông gả ra ngoài siêu cấp cảm thấy hứng thú." Tôi mặt đầy nghiêm túc dựng thẳng ngón tay nói.

Mặc dù tôi tạm thời không cách nào đối phó với thực lực của Feitan, nhưng với anh thì vẫn dư sức.

Con nhện cũng giống tôi đang vô cùng nhàm chán sau một hồi yên tĩnh không chút khách khí cười lớn.

Shalnark thu hồi nụ cười cứng ngắc trên mặt, dùng biểu tình đặc biệt thân nhiên nhìn tôi: "Tiểu Đồng đừng nói đùa, ngược lại là cô, lúc nào tìm một người đàn ông gả ra ngoài?"

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

"Tôi tùy thời đều có thể." Tôi liếc nhìn Shalnark còn muốn hỏi tiếp. "Shalnark, quá nhiều chuyện sẽ không ai muốn anh."

Tôi nhìn Shalnark sắc mặt thay đổi, đồng tình đi lên vỗ vai hắn "Không có chuyện gì, nếu anh đã lựa chọn con đường này, vậy hãy tiếp tục kiên trì đi! Tôi tin tưởng anh nhất định sẽ tìm được người gả."

Shalnark: "...tôi là một người đàn ông sao phải tìm người gả?"

Tôi kinh ngạc nhìn hắn một cái, anh như vậy mà còn muốn phản công đoàn trưởng? Nghĩ như thế nào cũng không thể.

"Shalnark à, có một số việc là do trời định." Tôi dùng ánh mắt thô bỉ quan sát cánh tay cùng bắp chân hắn "Quá kiêu ngạo cẩn thận bị đẩy ngã."

Shalnark bị lời này dọa sợ, đẩy ngã... ta trêu ghẹo ai sao?

"Shalnark." Tôi tiến đến bên tai hắn. "Mặc dù có lúc đoàn trưởng làm cho người khác nổi da gà, hơn nữa phúc hắc tàn nhẫn không nhân tính, nhưng nếu đã yêu thì cái gì cũng không cần sợ."

Shalnark cười lúng túng đang muốn giải thích với tôi, đột nhiên sắc mặt trắng bệch.

Ngạch... tôi quay đầu, nhìn Kuroro tản ra khí tràng hắc ám gần trong gang tấc.

"Đoàn trưởng có chuyện gì vậy?" Tôi vô tội nháy mắt.

"Tiểu Đồng vừa nói gì? Tôi cũng rất có hứng thú muốn nghe cùng." Kuroro anh có thể đừng dùng ánh mắt này nhìn tôi không..

"Nga, cái đó, chẳng qua là tôi đề nghị Shalnark..." Tầm mắt tôi dời đi khắp nơi, định tìm cơ hội cho qua chuyện.

"Nga? Đề nghị cái gì?" Kuroro tiếp tục mỉm cười.

Tôi: "..."

Thời điểm mạng nhỏ của tôi bị nghiêm trọng uy hiếp, trước mắt chúng tôi xuất hiện một tòa kiến trúc ly kỳ cổ quái.

"A đoàn trưởng! Tìm thấy di tích rồi! Đoàn trưởng anh thật lợi hại đoàn trưởng anh thật quyết thắng quả nhiên đoàn trưởng trong lòng đã có dự tính từ trước a... a hắc hắc..."

Kuroro: "..."

Lữ đoàn chúng: "..."

Shalnark: "... cô tha tôi đi..."

Tôi im lặng nhìn tòa kiến trúc hình tam giác trước mặt, vốn chẳng qua là cảm thấy kỳ quái, nhưng khi nhìn gần, bề ngoài màu vàng đất này, hình dáng dị thường quỷ dị này....

XX đây không phải là tập trung trí tuệ tối cao của nhân dân Ai Cập cổ đại (...) được gọi là một trong bảy kỳ quan thế giới cổ đại Kim tự tháp sao!

Tôi đi theo nhóm con nhện chui vào cái lỗ lớn mà Ubogin một quyền đánh ra... được rồi thật à thì chỉ có mình tôi dùng từ 'chui'.

Nhìn Kuroro người ta, không phút nào quên thân phận đoàn trưởng cao quý, lúc hắn khom người tiến vào, giống như bá tước thời trung cổ bước vào cung điện xa hoa của mình....

Nhìn Machi cùng Pakun người ta, thân là lữ đoàn hoa mang giày cao gót rất có phong phạm thực nữ bước một bước đi vào, giống như chị em công chúa trong hoàng cung đang đi lang thang sau vườn hoa...

Nhìn Feitan cùng Phinks người ta... không cần nhìn, đem mắt trùng đến lọt ra ngoài người cũng không thấy rõ người ta đi vào như thế nào, giống như tiên từ không nhiễm khói lửa nhân gian (...) thoáng cái liền mất dạng.... (Vực ta phun....)

Như tôi một bên rụt rè sợ hãi khom người chui vào một bên ôm đầu sợ tro ở phía trên rơi xuống làm bẩn tóc... như từ trong xóm nghèo ra.... dân nghèo.

Mặc dù tôi cũng là triệu phú, nhưng rõ ràng không có phong cách của người giàu, phòng chừng trước kia làm trong quán thường dân, bây giờ đối mặt với giá tiền ba con số sẽ còn theo thói quen than phiền thật là đắt... (Mặc dù trên thẻ tôi là tám con số --) hướng chỉ đối với lũ đoàn mà nói tiền căn bản không quan trọng.... tôn chỉ của chúng tôi là cướp....

Tuy nói như vậy, nhưng các đại lão gia trong thế giới thợ săn đặc biệt có tiền, có chuyện liền tùy tiện vung tay mấy chục tỉ, cái thế giới này sao lại nhiều tiền như vậy!? Chẳng lẽ không sợ nhân dân tệ giảm giá sao!? (Tác giả: thế giới người ta dùng là jenny)

Tôi rất muốn hét lên một câu, tôi vẫn là phú bà điển hình trong lòng người nghèo a...

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Chi Nơi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Phân Tán X Người Dị Thế X Bắt Buộc

Tay tôi ở trên đỉnh đầu nhạy cảm nhận được bụi đất phía trên thường xuyên rơi xuống. Thấp thấp thấp, sạt lở!? Không thể nào!? Ubogin kỹ thuật của anh thật sự quá kém!!

Tôi duy trì tư thế ôm đầu, trước mắt một mảnh đen nhánh, cảnh vật bên ngoài đều bị bóng tối nuốt mất, ngay cả thanh âm lo lắng của Shalnark cũng bị ngăn cách bên ngoài.

Tôi nói Ubogin anh không nên phá hư kiến trúc vĩ đại như vậy, xác ướp Ai Cập cổ người ta tìm anh tính sổ đi!? Nhưng tôi là vô tội... tôi không muốn lên diễn The Mummy Returns (=Xác ướp trở lại) bản thợ săn....

Chờ đến khi an tĩnh lại đã là chuyện của mấy giây sau đó.

Trước mắt vẫn là một mảnh tối đen.

Đây thật sự là tình huống tệ nhất, tôi âm thầm cau mày.

Tôi nhắm mắt lại thả ra niệm lực cẩn thận tìm kiếm, nhưng khiến cho tôi càng thêm bất an là niệm lực đã thả ra mười thước nhưng vẫn một mảnh trống rỗng, cái gì cũng không lục soát được.

Đây rốt cuộc là tình huống gì?

"Tôi chờ cô đã lâu." Ôn nhu mà hoà hoãn giọng nữ chậm rãi vang lên, nhưng lại mang theo một mùi rất rõ ràng.

Tôi không nói gì, chẳng qua là móng tay trở nên dài ra, thân thể căng thẳng chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào.

"Cô không cần khẩn trương, tôi cùng cô đều đến từ một nơi."

Tôi ngây ngẩn, cùng một nơi? Chẳng lẽ là... "Người đến từ đâu?"

"A a, trái đất, Trung Quốc, thế kỷ 21."

Rõ ràng thanh âm rất nhẹ lại mang đến cho tôi rung động mãnh liệt. Không phải không nghĩ đến ở thế giới này có người chuyển kiếp khác hay không, bởi vì dù sao tôi tồn tại, những người khác cũng có thể. Nhưng bây giờ tôi không nghĩ tới, lại ở chỗ này gặp phải.... nói như thế nào đây, gặp phải cổ hương.

"Cô tìm tôi làm gì?"

"Cô muốn trở về sao?"

"Cô nói gì?" Lần này tôi giật mình, giọng điệu như vậy, giống như... giống như chuyện có thể xảy ra.

"Tôi hỏi cô, cô muốn trở về sao?" Linh hồn ẩn trong bóng tối kiên nhẫn lặp lại.

"Muốn trở về thì có thể làm gì?" Giọng tôi không tự chủ trở nên càng ngày càng lạnh, ngay cả tôi cũng kinh ngạc.

"Nếu muốn trở về, tôi có thể đưa cô đi." Giống như biết trước câu trả lời của tôi nhất định là khẳng định vậy, thật khiến cho người khác cảm thấy chán ghét.

"Đưa tôi trở về? Cô cho mình là ai? Thần sao?" Đến trình độ này tôi còn có thể tỉnh táo như vậy, có chút bội phục bản thân.

"Tôi là Lục Ảnh, giống như cô, một cô hồn đến từ dị thế. Chẳng qua là thời gian tôi quá sớm, cho nên bây giờ chỉ có thể tạm thời lấy trạng thái linh hồn ẩn thân trong bóng tối. Tôi xây Kim tự tháp này, là vì chờ đợi người giống như tôi."

Đoàn trưởng, tôi có thể nói anh rất dị loại sao? Anh và chúng tôi cùng một thế giới sao? Rõ ràng là không phải...

"Từ khi tôi đến thế giới này vẫn luôn nghiên cứu biện pháp trở về, biện pháp này chỉ có hai người đến từ dị giới cùng nhau thực hiện mới được."

Tôi quả thực không biết tâm tình của mình bây giờ là như thế nào.

Người giống như tôi, cũng có nơi để trở về sao? Tôi còn nhớ sao, đi qua đoạn cuộc sống kia là như thế nào?

Hiền lành, hồn nhiên, sạch sẽ, cuộc sống dưới ánh mặt trời không mang chút máu tanh và bóng tối. Mà giống như tôi ở nơi này bị vấy vào không cách nào khôi phục màu sắc trước kia, còn có nơi để trở về sao?

"Tôi từ chối." Không, không thể nào trở về.

"Cô nói gì?" Lần đầu tiên thanh âm chậm chạp đó xuất hiện rung động.

"Tôi nói tôi từ chối." Tôi ở trong bóng tối ngẩng đầu lên, cho dù không nhìn thấy gì tôi cũng cố gắng nhìn về phía trước, "Tôi không cần trở lại quá khứ, cũng không muốn trở về."

"Làm sao có thể!? Tôi tuyệt đối có thể trở về! Chỉ cần một người khác.... tôi nhất định có thể trở lại quá khứ!" Vốn là thanh âm nhu hoà, lúc này trở nên khàn khàn.

"Đừng có nằm mơ, nếu đến nơi này, làm sao còn nơi để trở về đây?"

"Không thể nào... ý tưởng của tôi sẽ không sai... cô thật sự không muốn trở về sao? Bỏ qua những ký ức tốt đẹp kia!" Tiếng gào vang vọng ở bóng tối vô hạn: "Cha mẹ của cô, người thân của cô, bạn của cô, người yêu của cô, hết thảy!"

"Làm sao có thể không hoài niệm? Nhưng là, nếu một người chỉ một mực dừng lại ở quá khứ, chỉ có thể ở chỗ này luống cuống tay chân." Cho tới bây giờ tôi cũng không biết mình Thánh mẫu như vậy, "Quá khứ đã qua hãy để nó qua đi. Bởi vì, những thứ kia cho dù tốt đẹp hơn đi nữa, cũng không thể trở lại."

Sau khi nói xong những lời này, vốn dĩ khí tức một mực quanh quẩn xung quanh đột nhiên biến mất, tôi trợn to đôi mắt bởi vì ánh sáng kích thích mà híp lại.

"Tôi sẽ không bỏ qua." Người đàn bà trước mắt, mái tóc màu xanh cùng ánh mắt trong một mảnh huyết sắc ảo ảnh loé lên, như ánh mắt của con sói đói trong đêm tuyết. Kỳ dị nhất là thân thể cô ta ở trạng thái nửa trong suốt, khiến cho người ta có cảm giác không chân thật, cảm giác quen thuộc vừa rồi biến mất không còn dấu tích.

"Tôi nhất định sẽ thành công, tôi nhất định có thể trở về! Ha ha ha ha!" Vốn là mặt mũi u ám bởi vì nụ cười quỷ dị mà trở nên vụn vỡ biến hình, dưới ánh sáng chớp chòem lúc sáng lúc tối phá lệ dọa người.

"Chúng ta cùng nhau trở về... tôi nhất định phải tìm thấy anh ta... tôi còn có thể trở về..." Cô ta trợn đôi mắt trống rỗng từng bước một đi về phía tôi.

Tôi hé mắt, người đàn bà này, thật đáng buồn. Giơ tay lên xuyên qua thân thể nàng, kết quả thật sự xuyên qua, đối với nàng hình như không tạo thành thương tổn gì.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Chi Nơi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Linh Hồn X Buộc Chặt X Kết Thúc

"A a, cô muốn giết tôi?" Trên mặt người đàn bà xuất hiện thần sắc mờ mịt quỷ dị, "Nhưng mà, bây giờ tôi là quái vật, cô không giết được tôi."

Tôi sửng sốt một chút, quái vật? Là chỉ cái gì? Tôi theo bản năng nhìn cô ta, lúc nhìn thấy chân cô suýt chút nhảy cẫng lên.

Chân của cô quần sợi ti màu xanh, cách mặt đất khoảng ba cm.

Không sai, cách mặt đất.

Cô ta lơ lửng.

Tôi đột nhiên có dự cảm xấu, bây giờ là như thế nào!? Thợ săn bản nửa đêm hung linh!?

"Xem ra cô đã phát hiện." Ánh mắt tôi thăm màu xanh của cô đốt lên ngọn lửa "Tôi là một linh hồn."

Tôi run lên, toàn thân nổi da gà, người đàn bà vẫn không ngừng miêu tả.

"Lúc tôi đến thế giới thợ săn, mới chỉ là năm 1487, khoảng cách đến kịch tình thật sự còn quá xa. Cho nên tôi còn không gặp được nhân vật nào trong kịch tình, thân xác này đã không dùng được. Nhưng lúc đó niệm năng lực của tôi là hút lấy linh hồn chiếm làm của riêng, cho nên..."

Tôi nhìn nụ cười quỷ dị của cô ta mà lạnh cả người, chuyện kể tiếp, tôi đã có thể đoán được.

Cô vận dụng niệm năng lực của mình, đem linh hồn bản thân gìn giữ trong cái bẫy đã xây tốt, lôi kéo ra sinh hồn từ thể xác, đau đớn trong đó tôi không biết được, duy nhất nghi ngờ cùng bất ngờ, cô ta đối với trở về rất cố chấp.

"Cô hiểu mà, cô không thể nào thắng tôi." Cô ta ngây thơ cười một tiếng, đưa tay về phía tôi "Chúng ta cùng về nhà đi." Dáng vẻ kia, như lúc đứa trẻ lớn lên ở cô nhi viện đột nhiên phát hiện mình có nhà, loại biểu tình mong đợi mừng rỡ đó, nhưng cũng mang rõ ràng oán hận cùng không cam lòng.

Tôi lui một bước, đầu óc vận chuyển thật nhanh.

Tình huống bây giờ, tôi cũng nên suy nghĩ phải giải quyết như thế nào.

Lúc mới tới thế giới này tôi cũng rất muốn trở về, đã từng có ý tưởng 'cho dù phải trả giá cao đến mấy cũng phải trở về' như cô ấy, nhưng cuối cùng khi tôi vào Meteorcity, bị bầu trời dơ bẩn cùng tàn nhẫn kia dần dần nuốt lấy.

Thậm chí tôi bắt đầu cười nhạo chính mình, bởi vì mềm yếu cùng ngu ngốc khi đó mà cảm thấy sỉ nhục.

Quan trọng hơn là, tôi tìm được đồng bạn ở chỗ này.

Ở thế giới có thành phố hiện đại kia vĩnh viễn không thể tìm ràng buộc.

Cho nên.... tôi chỉ có thể thật xin lỗi cô.

Tôi cười một chút, sau đó cũng vờn tay ra: "Tốt, chị, chúng ta cùng nhau trở về."

Cô ấy kinh ngạc vui mừng cười, vội vàng nắm lấy tay tôi.

Mép tôi cong lên một độ cong tàn khốc, quả nhiên, lúc con người không bình tĩnh, luôn dễ dàng thua thiệt.

Tay của cô lạnh thấu xương, có lẽ bởi vì nguyên ý đụng chạm, tôi mới có thể chạm vào linh thể của cô ấy, nhưng nếu như bây giờ tôi muốn công kích, hẳn sẽ lập tức bị phát hiện hơn nữa cũng vô hiệu.

Huyết sắc nồng đậm điên cuồng sinh trưởng từ khi chúng ta chạm tay nhau, vây quanh thân thể tái nhợt của đàn bà.

Tôi lạnh lùng nhìn người đàn bà bị «Oán linh công xiềng» vướng vàng trời buộc, cô dùng hết sức muốn tránh đi ràng buộc nhưng không có biện pháp gì.

"Sao có thể? Sao cô có thể đối với trạng thái linh hồn...."

"Xi, đàn bà ngu ngốc." Nói tới tôi ghét nhất giải thích năng lực của mình, quá phiền toái, "Xem ra chúng ta có chút duyên phận, tôi sẽ nói cho cô biết. Đừng là bất kì công kích vật lý nào cũng vô hiệu với trạng thái linh hồn, nhưng cô cũng biết đây là thế giới thợ săn, niệm năng lực không gì là không thể."

Tôi cười lạnh, nhìn người đàn bà đó bởi vì lời nói của tôi mà sắc mặt tái nhợt, "Tôi là người có niệm năng lực hệ biến hoá, năng lực «Oán linh công xiềng» của tôi có thể chạm được thân thể người, niệm năng lực sẽ tự động trói buộc linh hồn của người đó. Cho dù người có niệm năng lực mạnh đến đâu đi nữa, một khi linh hồn bị trói buộc sẽ không thể chạy trốn. Dĩ nhiên, năng lực của tôi cũng có hạn chế, chỉ có thể thực hiện với linh hồn yếu ớt, nhưng cô đã cho tôi đầy đủ thời gian."

"Buông tôi ra! Buông ra..... cô cũng rất muốn trở về phải không? Chúng ta cùng nhau trở về....."

"Tôi không giỏi cũng không thích an ủi người khác, cho nên lời tôi đã nói sẽ không nói lần thứ hai." Tôi lẳng lặng giơ tay lên "Biến mất đi."

"Cô sẽ hối hận! Cô nhất định sẽ hối hận! Tôi muốn trở về...." Mặt cô ta bởi vì sợ hãi và tuyệt vọng mà trở nên càng thêm vụn vỡ, nước mắt trong suốt lăn đầy trên gò má tái nhợt.

Đáng tiếc tôi luôn không phải là người tốt, tôi sẽ không vì chuyện của người khác mà buông xuống ý tưởng của mình, tôi cũng sẽ không tán thành người khác làm chuyện ỷ khuất chính mình.

"Tất cả những chuyện này, chỉ có thể trách chính cô, không đủ mạnh." Tôi nhàn nhạt nhìn cô ta bị siết thành nhiều hạt trong suốt "Huống chi người mà cô

tìm đến, chính là tôi đã hoá thân thành ác ma."

Phiêu tán cùng thân thể của người đàn bà kia, còn có bóng tối vô tận.

Tôi dò đi bàn tay che mặt, lần nữa xuất hiện trước mặt tôi vẫn là thế giới thợ săn nguy hiểm.

Thần, nếu như người có tồn tại, xin nói cho tôi, ở thế giới máu tanh xa lạ cùng tàn nhẫn này, tôi nên đi đâu tìm, tôi về đâu?

Có lẽ, từ một khắc kia tới thế giới này, tôi cũng đã bị thần vứt bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Chi Nơi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hôn Mê X Quan Tâm X Mang Về

Cho nên đây....

Tôi vô thần nhìn cảnh tượng Kim tự tháp trống rỗng trước mặt, rốt cuộc hết ý kiến.

Người kia!? Đáng chết! Đám con nhện kia cũng chạy đi chỗ nào mất rồi!

Tôi tản ra oán niệm mãnh liệt ngồi chồm hổm dưới đất vẽ vòng tròn, khi tôi đang kịch liệt đánh nhau cùng thảo luận chuyện sống chết (....), đám cướp đáng chết không có tình đồng bạn cứ như vậy bỏ tôi mà đi!? Nơi này là vùng hoang vu đã lâm a.... Nơi này là Kim tự tháp a.... Nơi này có xác ướp a.... (Tác giả: nằm mơ đi, xác ướp sớm bị Shalnark lấy đi...).

Bây giờ trên người tôi không có đồng nào (Ubogin: cường đạo không cần tiền!) Bị lạc phương hướng trong cuộc sống (lạc đường) hơn nữa vấn đề quan trọng nhất là.... Lão nương ta chết rồi!!!

Sáng sớm liền theo thủ lĩnh cường đạo Kuroro đó đi cướp bóc, dọc đường đi trong ánh mắt khinh bỉ của mọi người gặm hai cái bánh nướng còn bị Feitan quậy đến không tiêu hoá được, bụng đã sớm đói ục ục....

Vì vậy bây giờ thân thể cùng tinh thần tôi đồng thời bị hành hạ, thể lương ngã xuống ngã tư phố (không phải Kim tự tháp sao?) gió Đông Bắc vù vù thổi qua a....

"Tay cầm bánh ngô a ~ trong thức ăn không có một giọt dầu a ~ ánh mặt trời không có cầu vồng lạp lạp ~ cho em lòng của anh ~" Năng lực chịu đựng quá kém, tinh thần thác loạn.

"Đàn bà."

Anh không thấy trên trán tôi dán chữ màu đỏ to: 'Người này đã chết, có chuyện đốt vàng mã'. Sao?

"Tay cầm bánh ngô a...."

"Đàn bà đáng chết, đứng lên cho tôi."

Xuất hiện ảo giác, đây không phải là giọng khó chịu của tên Feitan kiêu ngạo đó sao.

"Thức ăn không có một giọt dầu a...."

Vừa hát xong trước mặt liền xuất hiện một bóng người, màu đen nửa tóc dài, áo choàng rộng quý dị, mắt vàng tươi đẹp rực rỡ quen thuộc, Feitan!?

Ảo giác, tuyệt đối là ảo giác, khi con người đói bụng đến một mức độ nào đó sẽ sinh ra ảo giác, cô bé bán diêm chính là ví dụ điển hình.

"Ánh mặt trời không có cầu vồng lạp lạp...."

"Đáng chết cô đứng lên cho tôi!" Cổ áo tôi đột nhiên bị người khác mạnh mẽ kéo.

Cảm giác được hơi lạnh điên cuồng trên người hắt, tôi liền tỉnh táo. Feitan!? Không phải là ảo giác! Bởi vì quán tính đáng chết mà tôi làm ra chuyện mất mặt này....

"Nga ~ cho em lòng anh..."

Sát khí nặng hơn...

"Đầu óc cô có vấn đề phải không?" Feitan hung hăng kéo cổ áo tôi, chờ chút muốn tắt thở rồi muốn tắt thở rồi!

Dưới tình huống cấp bách, chỉ thấy tôi vươn ra móng vuốt, hung hăng bóp mặt của người đàn ông kia một cái...

"Đàn bà đáng chết cô muốn làm gì?" Tôi còn chưa có sờ nha! Chỉ vừa đụng vào mặt, bắt quả da thịt Feitan thật tốt, rõ ràng đều sống ở Meteorcity, sao khác biệt lại lớn như vậy?

Cái loại không khí ở Meteorcity, con chuột trắng đi vào con chuột đen đi ra, chúng thuần huyết đi vào level E đi ra (Tác giả: Kuran-sama sẽ khóc....) ai, tuổi thơ thanh xuân tốt đẹp của tôi, lại chôn vùi ở nơi rách rưới đó --

Bởi vì lúc đó tư thế Feitan hất tôi ra không tốt lắm, cho nên tạo thành cốc chén (bi kịch) đầu chạm đất.

Tôi mơ mơ màng màng cắn răng, Feitan anh có phải quá hẹp hòi hay không!? Đây là lần thứ hai rồi!!!

Chờ đến khi tôi mở mắt ra, đã trở về căn cứ trong trạng thái già chết.

Nói đến đây, tôi nhớ trạng thái bình thường của tôi hình như là như vậy ◯__◯.

Feitan... anh đã thiếu tôi hai cái mạng rồi (Tác giả: cô chết lúc nào....) anh chờ đó cho tôi! Một ngày nào đó, một ngày nào đó.... tôi sẽ quên mất. (Vụ: ♪(¬_¬)♪)

Không được khinh bỉ tôi không được khinh bỉ tôi! Tôi cũng không muốn dây dưa cùng biến thái, lúc đầu thảo luận Hisoka biến thái hay Feitan biến thái, tôi rất kiên quyết cho Feitan một phiếu! (Vụ: ta cảm thấy Hisoka mới biến thái)

Lý do chính là: tôi ghét giải phẫu!!! Mặc dù kiếp trước khi đi học tôi đã từng xem qua video giải phẫu, nhưng nhìn người ta giải phẫu cùng bị giải phẫu hai khái niệm hoàn toàn khác nhau! Mọi người hãy cùng nhau khiển trách hắn! (Fei....đã vậy cô liền thay thế người kia cho tôi giải phẫu đi. Đồng: làm sao có thể? Anh có tình yêu đồng bào hay không a!)

"Cô tỉnh?" Khi nội tâm tôi đang không ngừng khiển trách Feitan làm ác, Ed kịp thời xuất hiện trước mặt tôi (Tác giả: là có nhiều....)

"A, Ed, anh trở lại?" Tôi đột nhiên nghĩ đến cái này không phải trọng điểm, sau đó lý ngư đã đình(3) lưu loát đứng dậy.

(3) Lý ngư đã đình: một động tác trong võ thuật, khi nằm trên mặt đất, dùng lực tay, chân, lưng để bật đứng dậy.

"Ed, sao anh không đợi tôi?" Tôi tỏ cáo.

"Cái đó, tôi vốn cũng muốn ở lại chờ cô một lát, nhưng đoàn trưởng anh ta nói.... anh ta nói cô cũng rất mạnh, không cần lo lắng các loại." Biểu tình lúng túng.

"..." Kuroro tôi liều mạng với anh!

Anh rốt cuộc có phải thủ lĩnh hay không? Thủ lĩnh băng cướp không phải yêu mến đoàn viên (lắm) thương yêu nhỏ yếu (đại lắm) kính già yêu trẻ (siêu cấp lắm) sao! Anh phá hủy hình tượng tốt đẹp của lãnh đạo trong lòng tôi!

Anh nói đi, bình thường chèn ép chúng tôi đe dọa chúng tôi khinh bỉ chúng tôi sai khiến chúng tôi còn không đưa tiền (đây là trọng điểm!) còn chưa tỉnh, ở nơi sinh tử du quan (....) này, anh lại đối xử với tôi như vậy!

Đừng tưởng rằng tôi không biết tại sao anh làm như vậy! Không phải là vì trước khi vào di tích tôi làm cho Shalnark nói lời thật lòng sao! Người ta muốn làm công là chuyện bình thường biết bao! Nếu anh bất mãn thì đi dạy dỗ hắn cho tốt!

Anh hãm hại tôi làm gì, tôi là một công dân lương thiện, biết tuân thủ lễ phép (Tác giả: cô là cướp mà tuân thủ lễ cái gì phép cái gì!) Trên có tám mươi mẹ già (Tác giả: cô không phải cô nhi sao! Đi ra từ Meteorcity luôn là tam vô, cô làm gì có mẹ già ở nơi đó!) dưới có ngách.... sớm muộn sẽ có, đứa trẻ ba tuổi.... (trở xuống tình lược một ngàn chữ....)

Ngồi trong phòng khách đọc sách Kuroro bỗng nhiên cảm nhận được một trận oán niệm, híp mắt cười một tiếng, tiếp tục đọc sách.

Pakun: đoàn trưởng thật là đẹp trai ~~~ (Tác giả: đàn bà đang yêu luôn mù quáng T.T)

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Chi Nơi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cảnh Cáo X Âm Chiến X Bảo Vệ

Tôi hưng hăng cắn răng, Kuroro, đừng tưởng tôi đánh không lại anh, anh là đoàn trưởng tôi cũng dám làm gì anh!? (Tác giả: tôi xem cô có thể làm gì hần...) tôi phải chia rẽ anh cùng Shalnark! Tôi phải giới thiệu đàn ông cho Shalnark! Tôi muốn cho anh đi tiếp khách ở Ngưu lang viện! Tôi... % % € %..... &*) *&% muốn!

Ed nhìn thật xin lỗi: "Tiểu Đồng, sau này bất kể chuyện gì xảy ra tôi cũng sẽ không bỏ cô lại."

"Ừ, cảm ơn." Tôi cười một tiếng, chỉ cần đừng để Feitan trở lại tiếp tôi là được rồi...

"Ồi? Vậy tại sao là Feitan...." Tôi đột nhiên nghĩ đến tên biến thái kia, nếu đoàn trưởng nói không cần lo cho tôi, vậy tại sao Feitan hần lại xuất hiện ở đó?

"Feitan?" Ed mặt đầy mơ hồ, "Feitan như thế nào?"

"Ồi? Anh nói là...." Chẳng lẽ bọn họ không biết Feitan mang tôi về? Hần là người quen cũ nào đó mang tôi về đi! Hần có nhân tính hay không!? Một cô gái hoa quý như tôi nếu bị người ta XXOOYYZZ thì làm sao bây giờ!? Hần phụ trách sao!!!

"Nhiệm vụ vừa kết thúc mọi người liền giải tán, Feitan hình như đi một mình." Hần nhìn tôi một cái. "Chẳng lẽ Feitan...."

Tôi lập tức lắc đầu: "Không có gì không có gì! Chẳng qua tôi có chuyện muốn nói với Feitan, a hắc hắc...."

Ed nhìn chằm chằm mắt tôi, một lát sau mới mở miệng lần nữa: "Cô có chuyện gì cùng Feitan...."

Đột nhiên, hần như nhớ tới cái gì bất lý bả vai tôi: "Tiểu Đồng, cô phải cẩn thận, cách xa Feitan một chút."

A? Lúc tôi đang suy nghĩ tại sao Feitan lại tới đón tôi bị gián đoạn, không hiểu nhìn hần.

"Tiểu Đồng, cô hãy nghe tôi nói, Feitan rất nguy hiểm, tốt nhất cô không nên đến gần hần." Sắc mặt Ed đầy nghiêm túc.

"Ed...." Tôi đang muốn mở miệng giải thích với hần, liền bị tiếng bước chân ngoài cửa cắt đứt.

"Ha ha Fei, nhiệm vụ vừa kết thúc cậu đã không thấy tắm hơi, còn tưởng rằng đi đâu đây, thì ra là...." Giọng điệu thường thô bỉ.

"Người muốn chết sao!?" Giọng nói này nghe một chút là biết ai.

Phinks và Feitan từ bên ngoài đi vào, vừa đến cửa liền thấy chúng tôi.

Feitan bắt đầu không giải thích được bạo sát khí, "Các người đang làm gì?"

Tôi theo bản năng nhìn chúng tôi một cái, không có làm gì mà, kích động như vậy làm gì, tôi lại không chọc hần.

Feitan nhìn chằm chằm tay đang đặt trên vai tôi của Ed, trên người phát ra một trận lại một trận sát khí.

"Không có gì, chỉ là Tiểu Đồng không quá thoải mái, tôi chỉ đỡ cô ấy đứng dậy thôi." Ed cười ôn hoà, nhưng tôi thấy rõ ràng trong mắt hần loé lên hàn ý.

"Không thoải mái? Hừ." Feitan hừ lạnh một tiếng.

"Fei, con gái người ta không thoải mái, thân là đàn ông cậu phải thông cảm nhiều chút chứ." Phinks một bên nháy mắt một bên hướng qua đây cười mập mờ, dùng giọng điệu thô bỉ nói.

Tôi: "... " Phinks chẳng lẽ anh không biết khuôn mặt không lông mày vụn vụn của anh đặc biệt đáng ghét sao?

"Hừ, là cô ta quá yếu."

Ed xoay người sờ đầu tôi một cái: "Tiểu Đồng, chờ cô khoẻ lên một chút tôi huấn luyện cô."

"Được được!" Tôi mân mê miệng liếc Feitan, chờ tốc độ tôi nhanh hơn xem anh còn cười nhạo tôi như thế nào! (Vụ: nằm mơ ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ)

Feitan nhìn động tác điệu thường ăn ý của bọn họ mà cảm thấy bức bối, thấy tôi ngoan ngoãn cúi đầu liếc hần một cái, bất tri bất giác lửa giận càng lớn hơn.

Hần lạnh mặt xoay người rời đi, trong lòng âm thầm hừ lạnh, đàn bà đáng chết, lại dám ở trước mặt tôi làm chuyện như vậy, chờ cô bị tôi bắt được thì xong rồi! (Đồng: tôi bị oan!)

Còn có tên đàn ông đó. Trong mắt hần trộn lẫn với nụ cười tàn khốc, một ngày nào đó, hần sẽ để tên đó cảm nhận được mùi vị sống không bằng chết!

Phinks ở một bên cười hắc hắc: "Fei, ghen?"

"Nếu bây giờ muốn xuống địa ngục tôi sẽ giúp anh." Loại tình cảm đó là cái gì? Hắn sẽ làm loại chuyện đó sao?

Chẳng qua cảm thấy hai kẻ đáng ghét ở cùng nhau càng đáng ghét hơn thôi, Feitan tức giận nghĩ.

Phinks bắt đầu đi, phải đợi Feitan phát hiện tình cảm của mình thật sự quá khó khăn, mà Tiểu Đồng....luôn cảm thấy cô biết cái gì đó, nhưng luôn giả bộ ngu. Bất quá, hắn rất mong đợi, một ngày nào đó bọn họ cùng nhau xuất hiện trước mặt mình.

"Feitan lại nổi điên cái gì?" Tôi dùng ánh mắt nhìn bệnh thần kinh nhìn hắn.

"Đừng để ý anh ta." Ed lại sờ đầu tôi một cái, rồi cuộc hăn quen động tác này lúc nào, "Bất kể thế nào, Tiểu Đồng nhớ, tôi sẽ bảo vệ cô."

Tôi từng sốt một chút, Ed, anh đang nói gì? Lại không giải thích được nói chuyện mập mờ như vậy, chẳng lẽ anh không biết như vậy rất dễ khiến người ta hiểu lầm sao? (Tác giả: lại nói người ta == cô chính là cô gái đó, giả bộ giả bộ cái gì! Đồng: người ta vốn là cô gái!! Tôi còn là xử nữ đây!! Tác giả: ....tôi lập tức để cho cô không làm được xử nữ.)

"A a, chúng ta là đồng bạn mà, nếu Feitan có khi dễ tôi anh phải giúp tôi đó!" Tôi cười ngây ngô, thâm ý trong mắt Ed tôi không dám tìm tôi nghiên cứu cũng không muốn biết.

Ed cười ôn hoà như thường: "Dĩ nhiên, Tiểu Đồng, tôi sẽ không tha cho hắn."

Khi đó tôi, còn không biết đây rốt cuộc là ý gì, dĩ nhiên cũng sẽ không biết, chuyện phía sau sẽ phát sinh long trời lở đất như thế nào.

Vụ: Ed là số 4, mọi người cũng hiểu rồi đó....

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Chi Nơi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Phân Xử X Quy Luận X Hiểu Làm

Sau khi tôi giải quyết vấn đề sinh lý trọng đại (ăn cơm), tôi mặt đầy tức giận đi tìm đầu lĩnh băng cướp để phân xử.

Lao ra khỏi cửa phòng, liền thấy các loại con nhện đứng đứng nằm nằm ngồi ngồi, ngọc thể hoành trần* (....) dù sao trạng thái kỳ quái nào cũng có.

(1) Ngọc thể hoành trần: ở trần đấy)

Tôi thật muốn nói, cuộc sống của bọn nhỏ chúng ta trong Ảo Ảnh lữ đoàn có quy luật biết bao!

Kuroro, hằng năm mặc áo khoác da cò lông thú ngồi ngay ngắn trên ghế ôm một quyển sách làm bộ lịch sự, thật ra thì nội tâm không biết đang suy nghĩ chuyện tình xấu xa gì.

Pakun, tỉnh tỉnh mắt mạo hiểm nhìn chằm chằm đoàn trưởng, thỉnh thoảng ôn nhu đút mềo ăn.... (Tác giả: mềo từ đâu mà tới!!!)

Phinks, bóng dáng cũng biến mất, đoán chừng là lại đến quầy bar tán gái.

Machi, mới vừa rồi lúc tôi đi ngang qua phòng bếp có phải thấy cô ấy đang nghiên cứu làm món ăn gì hay không!? Hay là tối hôm nay tôi kiểm soát chạy ra ngoài đi....

Edward, mới vừa cùng tôi ăn cơm xong, hiện tại đang nghiên cứu điện trong nhà, hiển nhiên biết bao! (Tác giả: người ta đang nghiên cứu niệm được không....)

Feitan, vui trong phòng thăm vấn ngược người đánh người chơi game lại phát ra sát khí trừng người, cuộc sống quá có tư có vị.

Nobunaga, Ubogin, đừng nói nữa, người ta ra ngoài ngoài nông ta nông liên lạc cảm tình đi.... (Tác giả: đó là đánh nhau!)

Shalnark, ngồi trước máy tính gõ bàn phím bùm bùm, khuôn mặt nhỏ nhắn bị huỳnh quang màu xanh lục phản chiếu, vừa vặn xứng đôi với ánh mắt.

"Ừm, khụ khụ." Tôi háng giọng một tiếng bày tỏ mình tồn tại.

"A, Tiểu Đồng cô trở về?" Shalnark quay đầu cười với tôi đầu tiên.

Shalnark! Tôi biết anh là người tốt mà!!! Đừng quen Kuroro, tôi giới thiệu đàn ông giúp anh!

Phinks: "Người ta đã sớm trở về, mới mệt mỏi đi ra từ phòng Ed đây."

Tôi: ".....Phinks, anh không nói lời nào không ai nói anh bị câm."

Pakun: "Thật sao?" Chị, cô nhìn đoàn trưởng là đủ rồi, dứt mèo của cô ăn đi!

"Đoàn trưởng....." Tôi nổi lên chút tình cảm bị phẫn, định uyển chuyển mở miệng, dù sao người ta cũng là lãnh đạo.

"Tiểu Đồng, vừa rồi cô đi đâu vậy?" Shalnark đi đến trước mặt tôi nháy nháy mắt to, nhưng trong mắt rõ ràng mang theo giáo hoạt.

"Cái gì đi chỗ nào?" Tôi không phản ứng kịp. "Mới vừa rồi không phải tôi đi di tích với các anh sao?"

"Cái gì vậy, tôi nói là đi di tích xong trở lại, Tiểu Đồng không phải có chuyện ở lại đó sao?"

"Cái gì gọi là tôi có chuyện!" Tôi bực phát, "Tôi bị mấy người vứt bỏ ở nơi hoang vắng có được hay không!? Tôi sắp chết đói ở trong đó!"

Phinks: "Ôi, cô không biết đường?"

Tôi: "Đại ca, tôi bị mù đường."

Pakun: "Đoàn trưởng....." Chăm chú nhìn đoàn trưởng không nói chuyện.

Bên kia, đầu sỏ gây ra rắc rối cuộc nói chuyện: "Tiểu Đồng, về sau nhất định tôi sẽ mang cô đi nơi cô biết đường."

"..." Đây không phải là trọng điểm không phải là trọng điểm!!! Chẳng lẽ anh không thấy xấu hổ trước hành vi vô sỉ là vứt bỏ đồng bạn của mình sao!?
(Tác giả: đã vô sỉ làm sao lại thấy xấu hổ?)

Vì thế đoàn trưởng liếc mắt nhìn sắc mặt rối rắm của tôi một cái, sau đó mở miệng: "Feitan đi mang cô về."

Giọng điệu trần thuật rõ ràng này là cái gì là cái gì!? Anh đã sớm biết phải không hỗn đản!

Trong không khí yên tĩnh, Phinks dừng cảm nói: "Woa, trách không được nhiệm vụ vừa kết thúc Fei đã không thấy tắm hơi, thì ra là đi lo lắng cho cô gái ~"

"Nga!"

"Nga?"

"Nga ~"

"Nga..."

"Nga."

"Nga"

Cùng một chữ ở trong miệng của từng người khác nhau căn cứ vào dấu câu thay đổi mà ý tứ hoàn toàn khác nhau.... Ta nói bình thường không thấy mấy người ăn ý như vậy, hiện tại là đang làm cái gì!

Tôi: "... " Đoàn trưởng anh tuyệt đối là cố ý.... Anh ghi hận tôi ở ngoài di tích nói bậy anh với Shalnark nhà anh đi?

"Tiểu Đồng sức hấp dẫn thật lớn ~" Shalnark biểu cảm của anh rõ ràng là hâm mộ đi! Có đoàn trưởng anh còn không vừa lòng, tương 4p sao!

"Shalnark, em cùng bọn họ thật sự không có quan hệ gì, anh phải tin tưởng em." Tôi bỗng nhiên thay đổi sắc mặt nín lấy vạt áo hần.

"A!"

"A?"

"A ~"

"A...."

"A."

"A"

Vốn từ của các người thật sự nghèo đến mức này sao? Ai, trẻ em không được giáo dục từ nhỏ thật là khổ....

"Hừ." Không sai, cái từ này của tiểu quái thú không hợp với đại chúng nhưng vẫn giữ được từ ngữ đặc hữu của mình...

Shalnark: "... tại sao bị thương luôn là ta!!! (Tác giả: ngoan, bây giờ cậu còn nộn, chưa nghe nói qua "người không biết xấu hổ vô địch thiên hạ" sao? Cậu như vậy làm sao đấu lại Đồng đây? Đồng: ý của ngươi là gì hả!!)

"Shalnark...." Đoàn trưởng cười đầy thâm ý "Không nghĩ tới...."

Shalnark: ".....không phải vậy đâu đoàn trưởng....tôi cùng cô ấy không có quan hệ gì...."

Tôi trốn ở góc phòng yên lặng cắn khăn tay kiềm chế nội tâm thét chói tai, đây chính là thời khắc mấu chốt của loại tình huống đoàn trưởng đại nhân ghen Shalnark lập tức phải bị ngược thúc đẩy tình cảm sao!? A hắc hắc, lúc này rất thích hợp với lòng xấu xa của tôi!

"Shalnark....anh rõ ràng đã nói thích em....buổi tối ngày hôm qua đêm không trăng nguyệt hắc phong cao.....chúng ta.....55555(1)....."

(1) Ô ô ô ô ô

"!" Bây giờ trước mặt Shalnark một mảnh đen nhánh.

"Trời ạ Tiểu Đồng!" Từ xa Pakun mang giày cao gót vèo một cái đến trước mặt tôi: "Em còn chưa trưởng thành! Này này này....có phải hơi nhanh hay không!?"

Tôi: "555555555" con gái giả vờ giả vờ không phải tội....

Đoàn trưởng tiếp tục tản ra hắc khí.

Phinks: "Không nghĩ tới Shalnark cậu lại ra tay nhanh như vậy, Fei à, tôi sớm nói với cậu, tiên hạ thủ vi cường, sau hạ thủ gặp họa.....a! Thẹn quá thành giận?"

Feitan đè nén tức giận thu tay đánh Phinks, từ trên cao nhìn xuống tôi vẫn đang giả bộ khóc.

Vì vậy tôi nhất thời bị dọa đến không dám khóc..... T T vì sao xui xẻo lại là tôi....

"Khụ khụ, tôi đi ngủ trước." Tôi lui thất lưng bước nhanh hơn, trong ánh mắt mập mờ của mọi người cùng ánh mắt khóc không ra nước mắt bỏ chạy vào phòng....

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Chi Noi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Thân là củi mục tôi rất bội phục, cho nên nói thật ra tôi chỉ chơi qua đường thành hoặc BL..... không được BS tôi!!! Vì vậy, trong thực tế thân thù của tôi không tệ lắm, nhưng mà, đối với với động tay ra chiêu số kiểu này tôi hoàn toàn tiểu Bạch....

Tôi đi đến nhìn một chút, kết quả phát hiện đang đấu với nhau là Shalnark và Feitan!

Feitan thì không nói, người ta yêu thích chính là cái này, còn Shalnark là chuyện gì?

Anh ta không có chuyện gì làm thì chơi máy tính hay nghịch điện thoại di động, nếu không được cũng có thể suy nghĩ xem làm sao áp đảo (....) đoàn trưởng, anh nói xem tại sao lại theo tên lùn chơi game đây? (Feitan: người nói gì? Tác giả: không có gì đâu Feitan-sama!)

"A! Tiểu nha đầu cô đến rồi!" Ubogin, lỗi tai tôi không được....

Đồng thời bị ảnh hưởng còn có hai người đang cố gắng chơi game, bọn họ không hện mà cùng quay đầu thật nhanh nhìn tôi sau đó quay lại, chẳng qua ánh mắt Shalnark ai oán nhìn tôi như bị chồng bỏ, mà Feitan lại vô tình như trời đồng giá rét....lâm bậy....lão nương tôi không làm nghịch hậu cung, tại sao người nào cũng giống như bị tôi từ bỏ vậy? (Tác giả: cảm tình của cô quá tốt)

Mặt mày ủ dột xoa tai, tôi xoay người nồng nhiệt hỏi Ed: "Có chuyện gì vậy?"

"À, sáng sớm hôm nay Feitan tìm Shalnark nói muốn chơi game, vì vậy liền chơi đến giờ."

"Có bệnh không, chơi trò chơi cái gì." Tôi không giải thích được tròng mắt, coi như là chơi game, Feitan sẽ tìm tên M Shalnark đó sao? Đầu óc chắc là bị hư đi? (Shalnark: ý của cô là gì!?)

"Ai biết được, nhưng sáng hôm nay Feitan tìm Shalnark là gương mặt đầy oán khí, không biết Shalnark đắc tội anh ta lúc nào."

"Hắc, không phải vì gần đây cô cùng Shalnark nháo scandal sao, Feitan người ta ghen." Nobunaga cầm khăn lau đao của mình.

"Hắc?" Pakun đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại bùng tình hiểu ra.

"Xi, nhầm chán." Machi chuyển mắt vàng miệt thị nói.

Tôi khinh bỉ nhìn Kuroro ngồi ngay ngắn bên đó, hán như cũ cảm quyền «bàn về nhân tính cùng đạo đức» nhìn nồng nhiệt (cũng có thể là đang ngăn người, anh nói đầu lĩnh băng cướp như anh còn nhìn nhân tính cái gì!

"Tôi đánh cuộc Fei, mười triệu!"

"Ừ....Shalnark, ba chục triệu!"

"Feitan! Năm mươi triệu!"

"Cái đó....tôi nghĩ muốn...."

Trời ạ, đây chính là tụ tập đánh bạc trong truyền thuyết sao? Tôi 囧囧 nhìn mọi người thảo luận ai sẽ thắng các loại, điều này thật sự là....các người cũng nhầm chán như vậy sao? Không có chuyện gì thì ra ngoài chơi súng cướp bóc gì đó, nếu thật sự không được thì cùng học tập đoàn trưởng, sao lại đi lên con đường đánh bạc không lối về này.... (Tác giả: cướp thì không phải không lối về sao!? Đồng: cô biết cái gì, cướp là một con đường tốt đẹp có tiền đồ biết bao, hơn nữa quan trọng nhất chính là đánh bạc thì cần có tiền vốn hơn nữa còn có nguy cơ thua tiền, nếu đoạt thì cũng không đúng.... Tác giả: cô là cái hồ!)

"Tiểu Đồng, cô cảm thấy ai sẽ thắng?" Phinks đang đánh cuộc đột nhiên nói.

"A?" Tại sao tôi đột nhiên cảm thấy Phinks vừa nói lời này xong thì một gió lạnh thổi qua đây....

"A ha ha ha, sao tôi lại không biết chơi, tôi biết mà biết mà." Sờ đầu cười ngây ngô, có phải trong nháy mắt vừa rồi tên Feitan đó trừng tôi một cái cộng thêm vô địch sát khí không? = = Áo giác ảo giác....

"A? Vậy cô hy vọng ai thắng?"

Tôi: "Phinks....xem như tôi quen anh."

"A ha ha, Tiểu Đồng cô vốn quen tôi mà, rốt cuộc là người nào?"

Tôi: "... anh có nhân tính hay không!

Thời điểm khi tôi đang cù kết, Feitan đột nhiên RP (nhân phẩm) bùng nổ, một cú lật đằng trước thêm kéo chân cộng thêm 360° góc tù góc vuông góc nhọn thẳng vào ót (...), vì thế Shalnark bị GAME OVER....

"A! Tiền của tôi!" Nhóm hai người Ubogin và Nobunaga kêu khóc.

"Hừ." Thấy ký hiệu ngôn ngữ của câu này, xin đừng hiểu lầm, đó không phải là tên Feitan khinh bỉ chuyên nghiệp đang bày tỏ khinh bỉ (hắn thắng Ed nên lên mặt) mà là băng sơn mỹ nhân vì trực giác xuất hiện vấn đề mà phát ra thanh âm khinh bỉ.... (Tác giả: trực giác của cô xảy ra vấn đề thì hừ cái gì --)

"Ha ha...." Shalnark, anh cũng thua mà còn cười cái gì, trách không được kiếp này anh không được làm công! Anh chính là mệnh M!

Bất quá Shalnark không hổ là người đàn ông mà đoàn trưởng xem trọng.... NND bây giờ ngay cả cười đen tối hai người cũng gần giống nhau!!! Người xem trên người tôi đỏ từng đợt mồ hôi lạnh.

Tôi bình tĩnh bị các loại tiếng động vây quanh, cảm thấy thời tiết hôm nay TMD tốt....

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Chi Nơi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hẹn hò X Sở Thú X Kinh Sợ

"Chán quá chán quá chán quá!!!" Tôi miễn cưỡng nằm trên sofa đạp chân.

"Đứng rồi, Tiểu Đồng." Shalnark từ màn hình máy tính quay lại (....) nhìn tôi.

"Ừ?"

"Khi nào cô cùng Feitan hẹn hò?"

"À....cái đó...." Tôi miễn cưỡng xoay xoay tóc, "Anh nói gì?" Sau đó từ trên sofa té xuống.

Tôi tròn to hai mắt không dám tin nhìn Shalnark "Đùa gì thế!"

"Ừ~ tôi không đùa đâu, thì ra Tiểu Đồng cô không biết sao?" Shalnark vô tội cười một tiếng.

"Tôi không biết cái gì?" Dự cảm không hề tốt.

"Trước đó Feitan đấu với tôi, phần thưởng đã định sẵn rồi." Tiểu tử, mang nói cho tôi biết tôi đoán sai nhanh chút.

"Phần thưởng của người thắng, là có thể hẹn hò cùng Tiểu Đồng đó." Shalnark dựng thẳng ngón tay nói với tôi.

Tôi: "... Không cần nhìn, toà thạch hoá hết sức khó khăn xóc xếch trong gió pho tượng phái trừu tượng kia chính là bản thân ME của lão nương ta!

"Này này, trận đấu của bọn họ mắc mớ gì tới tôi?" Tôi nhảy dựng lên.

"Hừ, cho dù cô nói gì, cũng không thể thay đổi. Đi thôi." Hơi thở âm trầm từ sau lưng tôi truyền đến.

"Oa! Feitan anh là quý sao! Đi bộ sao có tiếng!" Tôi nhất thời bị giật mình.

"Cô có đi hay không?" Sắc mặt trông rất khó chịu.

Tôi: "... Shalnark, tôi nhớ anh!

Thận trọng đi theo người đàn ông phía sau, nhìn trang phục trên người hắn cảm thán. Không nghĩ tới, cũng có một ngày Feitan cưỡi xuống đồ nghề nghiệp! Tôi thật cảm động....thiếu niên bất lương nhà tôi rốt cuộc sửa đổi....con hư quay đầu quý hơn đào vàng.... (Tác giả: Feitan khi nào là nhà cô?)

Cởi bỏ áo choàng màu đen quý dị mặc trên người hằng năm, thay áo sơ mi màu trắng, cộng thêm quần jean màu đen, Feitan như thế khiến người ta có cảm giác mê huyền.

Đừng nghĩ rằng tôi rất háo sắc, lúc nhìn mấy cô gái ven đường liên tục nhìn qua chảy nước miếng thì biết.

"Đàn bà, đuổi theo." Thời điểm tôi đang cảm thán, Feitan không dừng bước chân ném cho tôi một câu.

"Này! Anh đi chậm một chút có được hay không!" Tôi thờ phỉ phò kéo tấm thân yếu ớt (Tác giả: cô không phải là chưa ăn cơm sao, suy yếu cái mao! Đồng: dân lấy ăn là trời cô hiểu hay không?) Đi theo phía sau hắn: "Sao một chút tinh thần thân sĩ anh cũng không có, không phải anh kêu tôi đi hẹn hò sao!"

"Hừ, chẳng qua là chán quá thôi."

"...." Tức chết tôi! Anh xem tôi là món đồ chơi giải trí sao! Dù gì chúng ta cũng là một thành viên của lũ đoàn!

"Vậy tôi đi." Tôi dùng bước chân, đi theo hắn thật sự quá mệt mỏi, chẳng lẽ hắn không biết tốc độ của mình rất nhanh sao?

"Không được, nhanh lên một chút." Như cũ không quay đầu lại.

"...." Sau khi đi theo hắn một đoạn lại một đoạn đường, rốt cuộc tôi không nhịn được, "Tôi đi không được!" Tôi ngồi xuống đất.

"Hừ." Hắn quay đầu, mi khéo léo hơi nhú lại, "Sao vô dụng như vậy?"

"Mặc kệ, người ta là con gái, đi không được." Tôi ngồi dưới đất, mặt đầy 'tôi chính là không đi anh mang tôi đi' biểu tình phách lối nhìn hắn.

"Sao cô lại phiền phức như vậy?" Chân mày nhú càng chặt hơn.

"Hừ." Trong lòng tôi thật thoải mái....rốt cuộc đến lượt tôi nói chữ này rồi a ha ha ha!

"A! Anh làm gì vậy?" Cổ áo đột nhiên căng thẳng, cơ thể mất trọng lực, tôi không nói gì nhìn chân mình rồi đi mặt đất.

"Câm miệng." Feitan giọng điệu khó chịu mang tôi chạy như điên.

"Này....đại ca...." Chẳng lẽ anh không có tự giác đây là đường cái sao? Anh nhìn xem ánh mắt mọi người trên đường nhìn chúng ta thật quý dị, giống như một con báo dẫn một con thỏ chạy trốn từ sở thú (....) hơn nữa trọng điểm là con báo này còn dẫn theo một con thỏ trông thật an toàn, một chút cũng

không có ý định ăn nó..... (Đồng: đây tuyệt đối là hiểu lầm!)

"Cuối cùng cũng đến...." Tôi bị Feitan nắm trong không trung, nhìn sở thú rộng rãi khí thế cảm thán.

"Đề tôi xuống! A!" Không đợi tôi nói xong, Feitan đã buông lỏng tay.

"Tôi liều mạng với anh...." Tôi ngồi dưới đất nhận ánh mắt lẽ nhẽ của các khách du lịch hiền lành.

"Ủm...con thỏ này cũng quá dị dạng...." Ba ánh mắt cos Nhị lang thần Dương Tiễn còn chưa nói, còn thêm ba cái đuôi, lại thêm chiều dài kia là như thế nào.... Tôi không hiểu được, người cũng tốt động vật cũng tốt, thế giới thợ săn sao không có một trò giải trí bình thường?

Nghiêm trọng hơn chính là lúc tôi phun tào con thỏ (Thỏ: tôi bị oan!) Bên cạnh còn thêm một lolita hai tay ôm mặt dùng giọng nói đáng yêu khiến người ta suy nghĩ sâu xa rống lên: "Đáng yêu quá!"

Bình tĩnh lấy tay ôm ngực, tôi cảm thấy tôi bị kinh sợ (kinh hãi + hoảng sợ)....

Tôi chỉ có thể nói không trách những người đó BT.... Hisoka khi còn nhỏ chắc cũng bị luyện thành như vậy đi?

Vừa quay đầu liền thấy ánh mắt của Feitan rất nhiệt liệt nhìn con thú kia.... Ấy, nói thế nào đây, là tập hợp các đặc điểm của động vật có vú đa thê động vật ăn cỏ động vật ăn tạp động vật không rõ các loại.

"Feitan, anh hứng thú với cái đó?"

"Hừ, vật thí nghiệm rất tốt." Loại ánh mắt ham muốn chiếm hữu này là như thế nào? Hơn nữa trọng điểm là khẩu vị của anh không phải quá nặng nề sao! Đây này.... thứ này thật quá kì dị!

Tôi bị bí mật cùng sở thích không muốn ai biết của Feitan (....) bình tĩnh lấy tay bưng kín ngực (....) xong rồi, tim đau thắt, tâm thất chậm chạp làm lỡ việc, tiếng tim thứ nhất thứ hai đập điên cuồng...

Tôi nghĩ tôi bị kinh sợ....

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Chi Nơi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nhạc Đệm X Dị Hình X Con Báo

"Này, đi." Feitan dùng ánh mắt nồng nhiệt nhìn thứ đồ chơi không biết là cái gì hơn nửa tiếng cuối cùng mới nhận ra còn có bóng đèn là tôi đây vì thế lưu luyến không thôi (....) nhìn thoáng qua sau đó đi đến trước mặt tôi.

"Feitan." Tôi buông xuống tay che ngực, nghiêm mặt nhìn tiểu quái thú "Anh yên tâm đi, tôi sẽ không nói ra đâu."

"Ừ?"

"Yên tâm đi, tình yêu không sai, không cần quan tâm luân lý đạo đức trời buộc, tôi nhất định sẽ ủng hộ anh." Hai mắt tôi lấp lánh.

"Cô đang nói cái gì?" Ánh mắt hẹp dài của Feitan liếc cô một cái, cô gái này lại nổi điên cái gì?

"Không có sao không có sao, chúng ta đi theo." Tôi mặt đầy chính khí đi phía trước, trong lòng YY (tự sướng) không được, Feitan, thật không nghĩ đến, anh lại....

Feitan nhìn cô gái đi phía trước mặt đầy nguy (giả) đứng đắn thỉnh thoảng nhìn trộm hân, nhất thời liền nổi giận: "Này, cô nói rõ cho tôi!"

Tôi bị hân kéo đến trước mặt, nhìn đôi mắt màu vàng của hân mà không nhận được cảm thán, đây là lần thứ mấy rồi? Ừ....lần đầu tiên là ở Meteorcity, ban đầu hân nằm trên đồng rác trông thật mê người, hiện tại sao lại trở nên như vậy? Mà thói quen kéo cổ áo tôi của hân cuối cùng là đường thành như thế nào!?

"Này!" Feitan hung hăng lắc lắc tôi.

"A a! Tôi hứa sẽ không nói ra đâu Feitan! Chúng ta là đồng bạn, anh phải tin tưởng tôi!" Tôi choáng váng hoa mắt.

"Không nói ra cái gì?"

"Ừ...." Chính là chuyện anh khẩu vị nặng nề vừa nãy.

"Nói nhanh một chút!" Xong rồi, sát khí đã khiến mọi người bị dọa sợ đến chạy mất dạng.

"Chính là sở thích khác người của anh, tôi tuyệt đối sẽ không nói ra nên anh yên tâm đi!" Tôi mặt đầy biểu cảm "tôi thề".

"Cái gì mà sở thích khác người? Cô lại biết cái gì?" Feitan tức giận rồi.

"Không có gì.....thật, khụ khụ...." Anh dùng sức lớn hơn chút nữa, tôi thật sự sẽ bị anh siết chết.

"Hừ." Feitan buông lỏng móng vuốt tội ác của mình, cuối cùng buông tha tôi.

Tôi cúi đầu liếc mạng ho khan, đáng chết..... Tôi tranh thủ lúc rảnh rồi trừng mắt nhìn hấn một cái.

"Ha ha...." Không biết xấu hổ, anh còn dám cười! Tôi tức giận....nào có ai như vậy!

"Tốt lắm, đi thôi." Hấn dứt tay vào trong túi, tiêu sái đi về phía trước.

Tôi ổn định hô hấp rồi loạn len lén mắng hấn trong lòng, tên lùn nhà anh! Tức chết tôi, bảo sao anh luôn dài không cao! Đây chính là báo ứng đó báo ứng!

Hẹn hò kế tiếp.... Có lẽ có thể nói là một ngày triển lãm thú dị hình, Feitan luôn mang tôi đi xem các loại vật hình dạng kỳ kỳ quái quái.

Tôi yên lặng chăm chú.

Sau khi tôi thấy sinh vật giống Inuyasha và vampire hợp thể, dự vọng muốn đem đôi mắt đậm mù trong lòng tôi càng ngày càng mãnh liệt.... Khuyến khích đáng yêu nhà tôi! Không cần.... Rời lệ đây mặt - ing...

Ồi? Cái đó là cái gì? Trước mắt là một con dã thú nóng nảy đang đi tới đi lui trong lòng, toàn thân bao phủ một lớp cốt chất màu trắng, nhìn thân hình của nó, chắc là động vật họ mèo....đi?

Tôi không tự chủ nhìn gần, không chờ đến khi tôi đến trước cái lồng, dã thú đã phát ra tiếng gầm to cảnh cáo, ngẩng đầu lên, đôi mắt với đôi mắt màu u lam óng ánh trong suốt tràn đầy bạo ngược và cảnh giác.

Trách không được trước lồng không có du khách, thì ra đều bị nó hù dọa.

Tôi cười một tiếng, tiếp tục đi về phía trước, lão nương ta ở lứa đoàn lặn lội nhiều năm như vậy, nếu như bị mấy dọa sợ thì phải xin lỗi Feitan 24h thả sát khí với ta rồi.

Toàn thân nó khấn trương căng thẳng, như tùy thời tên có thể rời cung.

"Hồng!" Thời điểm tôi chỉ còn cách cái lồng một thước, nó đột nhiên nhào tới, mang theo khí thế rồng giận cùng lực lượng.

Hé mắt, còn chưa động thủ, nó đã bị gì đó đánh trúng đụng vào tường, phát ra âm thanh rất lớn.

"Feitan?" Tôi hơi nghiêng đầu.

"Chuyện gì xảy ra?" Giọng hấn đề nén có chút âm trầm.

"Không có chuyện gì, không cần ra tay." Tôi ngẩng đầu lên, nhìn con báo xoay mình bò dậy, núp trong bóng tối quan sát tình huống bên này "Tìm được vật thú vị."

Vừa nói chuyện, một tầng dòng khí màu đỏ máu quán lấy bên người tôi, điên cuồng thả ra nuốt vào, chậm rãi vây quanh sinh vật trong lồng.

Nếu bị ta coi trọng, mấy hầy thành thành thật thật trở thành đồ của ta đi. Ai bảo bộ dạng mày trông giống Grimmjow(1) mà ta thích? Thôi, xem như đây cũng là ngoại lệ, vậy tại sao không cho tôi một anh đẹp trai? Cho tôi một anh đẹp trai đi~ (Tác giả: đời này cô trừ Feitan cũng đừng nghĩ ai khác....).

(1) Mồi lên google hoặc xem Bleach để biết thêm chi tiết về Grimmjow - sama (*'▽`*)

Một trận vận vẹo trong suốt chợt loé lên trong không khí, con báo vốn còn đang nhẹ giọng rít gào bỗng nhiên yên tĩnh lại, sau đó đến gần cái lồng bên cạnh tôi, tĩnh tế phát ra thanh âm lâm nhũng đặc hữu của họ mèo.

Hừ hừ~ Tôi đắc ý nhìn Feitan một cái, con báo giờ tay lên, móng vuốt bén nhọn phá hỏng cái lồng thành đồng phế liệu.

Con báo màu trắng chậm rãi bước ra từ bóng tối, sau đó lười biếng cọ cọ bên người tôi.

"Nhàm chán." Feitan chuyển mắt, rồi như nhớ đến gì đó mà trở nên hưng phấn: "Nếu cô cũng phá hỏng, vậy tiếp tục cũng không sao đúng không?"

"Ồi?" Tôi duy trì động tác ôm con báo cọ cọ nhìn Feitan nở nụ cười thú vị, không hiểu sao cảm thấy lạnh người...

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Chi Nơi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Kudzu X Ván Đáp X Báo Tuyết

"Thợ săn báo chiều: buổi trưa mười giờ rưỡi hôm qua vườn bách thú XXX mới mở gần đây bị tấn công, bên trong chết vô số tổn thất thảm trọng, sau khi viện trưởng nghe tin tức này thì bệnh tim bộc phát vào bệnh viện, hiện tại sống chết chưa rõ. Phía cảnh sát có vài suy đoán về nghi phạm, phần tử khủng bố, sinh vật ngoài hành tinh hoặc con người biến dị nào đó....."

"A ha ha ha! Lại còn nói là sinh vật ngoài hành tinh? Rất có trí tưởng tượng đúng không?"

"Ngày hôm qua các cậu đánh nhau? Lại không gọi tôi!"

"Hẹn hò có thể biến thành các cậu như vậy thật đúng là.... A ha ha ha...."

"Cảnh sát bây giờ sao lại vô dụng như vậy ~ thiệt là...." những lời này ngược lại nói đúng, tôi vốn còn tưởng rằng thế giới thợ săn không có loại sinh vật tên cảnh sát này.

Tôi yên lặng đứng trong góc ôm cổ thân nhân Kudzu của mình không buông tay, mặt dày tùy tiện bọn họ nói thế nào.

"Àm ỉ chết!" Feitan từ phòng thẩm vấn dò xét thò đầu ra, khe cửa không đóng chặt truyền ra tiếng gào thét của dã thú trước khi chết.

"Fei à...." Phinks vốn mặt tươi cười nhìn hân, kết quả bị ánh mắt máu tanh của Feitan hù dọa.

Tôi liếc qua, đó là loại ánh mắt tham lam không thể thỏa mãn dục vọng giết chóc của dã thú, mọi người cũng tin tưởng, nếu bây giờ có ai dám đi quấy rầy Feitan, nhất định sẽ chết không toàn thây.

Nói đến chỗ này, từ sau khi Feitan huyết tẩy vườn bách thú mang đi tất cả sinh vật hân hứng thú trở lại căn cứ, liền chạy thẳng vào phòng thẩm vấn của mình, đến bây giờ cũng không ra ngoài, nghĩ đến việc hân làm bên trong, tôi cảm thấy trên người dâng lên cảm giác khó chịu.

Mọi người vốn đang náo nhiệt bị hân của hân làm an tĩnh một chút, nhất thời bầu không khí có chút lúng túng.

"Tiểu Đồng, đó là cái gì?" Shalnark ngồi bên cạnh muốn tìm tôi nghiên cứu thân nhân Kudzu của tôi nhưng không thành công cuối cùng hỏi ra miệng.

"Thân nhân Kudzu của tôi." Tôi thuận miệng tiếp lời.

"Hả? Đây là chiến lợi phẩm lần này của cô?"

"Rất mạnh sao, đánh với ta một trận!"

"Hừ, sinh vật đơn tế bào như ngươi thắng nổi sao?"

"Ngươi nói gì? Muốn chết sao?"

"A, nếu không chúng ta đánh một trận?"

"Được thôi! Ai thắng thì được đánh với vật này!"

Tôi hé mắt thanh âm thấp kém: "Tốt lắm sao, lấy đồ của tôi làm tiền đặt cược chơi?"

Nobunaga và Ubogin đồng thời run lấy bấy, nhìn nhau một cái, xem ra con nhóc rất xem trọng con báo này..... rất kinh khủng.....

Ed đi đến bên cạnh tôi, ung dung hỏi: "Làm sao có được?"

Tôi lập tức bày ra bộ dáng không nguy hiểm, mặt dày thiếu nữ kẻ lẻ: "Ồ đó vào một ngày trời trong nắng ấm, tại nơi nguy hiểm tôi thấy nó hăm sâu vào nguy hiểm, cứ như vậy tôi đối với nó vừa thấy đã yêu ~"

"Khụ khụ...." Hiển nhiên Ed bị giải thích của tôi dọa sợ.

Con báo màu trắng liếc mắt nhìn thiếu nữ háo sắc, không lời chống đỡ.

"Vì vậy người giàu tình yêu là tôi xông vào lâu đài của con rồng xấu xa, trải qua bao gian nguy và khó khăn, cuối cùng dưới sự ủng hộ của đồng đội hiện

lành lại xinh đẹp (đây là chỉ Feitan sao--) cùng nhau đem nó cứu ra ~~~~" Hai mắt tôi đầy trái tim ôm mặt dùng ảo mộng (ghê tởm) phát ra thanh âm háo sắc.

Mọi người: "...." Toàn thể mắt tròn trắng.

Ed kiên cường bò dậy giơ tay: "Vậy tại sao phải gọi nó..... Ừ..... Là Kudzu?" (Vự: Kudzu nghĩa là sắn dây. Liên quan ==).

"Ha ~ vấn đề rất hay ~" Tôi xoay 360° tại chỗ "Chẳng lẽ anh không cảm thấy đây là một cái tên rất hay sao?"

Mọi người: "....." Miệng sùi bọt mép.

Ed càng bị áp chế lại càng hăng: "Cô biết nó là sinh vật gì sao?"

"Ha~ Thật đáng ghét ~ tình yêu là không bị tuổi tác chiều cao giới tính hạn chế mà ~ càng đừng nói chẳng qua là chênh lệch chủng tộc nho nhỏ ~"

Mọi người: "....." ngã xuống đất không dậy nổi.

Ed: "....." rốt cuộc cũng hết ý kiến rồi, phải không, nhóc con, cậu còn MADAMADADENA! (= Còn phải cố gắng nhiều.)

"Thôi, đúng là không chịu nổi đã kích." Tôi thu hồi bộ dáng si mê. Ngồi về vị trí cũ của mình, sờ đầu của Kudzu một chút: "Nó là tôi tìm về từ sở thú, nếu đoán không sai đây hẳn là huyền thú báo tuyết cấp A. Đúng không Shalnark?" Tôi liếc nhìn Shalnark còn chưa vượt qua đã kích.

"Khụ khụ....đúng vậy.... Cuộc sống hằng năm của báo tuyết nằm trên ngọn núi cao nhất của phương bắc, ảo thuật am hiểu là năng lực loại băng tuyết, bây giờ báo tuyết còn tồn tại không đến mười con." Shalnark nhìn nó một cái: "Về phần tại sao một loài thú trân quý như vậy lại xuất hiện ở cái loại địa phương như vườn bách thú đó, chắc là bị thương nặng rồi bị một kẻ không có mắt nào đó cho là dã thú thông thường mua đặt ở sở thú.... Tiểu Đồng vận khí của cô tốt thật đó ~"

Khi nói những lời này mắt to của Shalnark lưu chuyển, chắc hẳn lại nghĩ tới chủ ý không tốt gì đó.

"Shalnark, nếu như anh có chủ ý gì với thân nhân Kudzu của tôi, tôi sẽ đem anh ** lên giường đoàn trường."

"Tôi sai lầm rồi...."

Hừ hừ, nhóc con cậu dám đấu với tôi, lão nương tôi là S mà cậu là M! (Feitan: phải không? Cười lạnh ینگ. Đồng: tôi sai rồi.... Tôi là thụ cả nhà của tôi sinh ra đều là thụ được chưa! Feitan: .....)

"Thôi, dù sao Kudzu là cát chứa phẩm của tôi, không được nhúc nhích nó." Tôi dựa vào ghế sofa, tư thế lười nhác như báo mẹ ưu nhã lại có thể cướp lấy mạng sống của người bất cứ lúc nào (Tác giả: tôi nhớ rõ cô là thỏ mà.)

"Tôi biết." Shalnark bắt đầu dĩ khoát tay, ánh mắt từ trên người Kudzu dời đi, sau đó lại đột nhiên sáng lên: "Tiểu Đồng, cô thích nó đến như vậy?"

"Dĩ nhiên." Tôi cười híp mắt nhìn Shalnark, anh lại muốn làm gì.

"Chẳng lẽ không sợ có người ghen sao?"

"Nói gì vậy." Tôi nghiêng đầu liếc hân: "Shalnark, anh ghen là có đúng rồi, tôi biết sức hấp dẫn của tôi rất lớn, nhưng một người phụ nữ có chồng như anh không cần suy nghĩ lung tung nữa, cần thận ngay mai không xuống giường được."

Shalnark: "....." Cô muốn nói cho tôi nghe loại việc không giải thích được này bao lâu nữa hả!!!

Nhẹ nhàng cười, rũ mắt lẳng lặng nghĩ, ghen sao, đó đúng là, một chuyện rất thú vị. Tôi rất mong đợi, nếu như người kia ghen, sẽ như thế nào đây?

Feitan đang dùng roi đã man lột da sinh vật dị hình bỗng nhiên rùng mình, tay run lên, đưa đến tiếng kêu rên.... Chẳng lẽ quá lạnh? Không thể nào, mùa xuân đã tới rồi mà.

Nhìn vết rách trên lớp da, vốn còn muốn chỉnh lại lột ra làm tiêu bản.... Khó chịu.... Vì vậy xuống tay càng nặng hơn.... Chúng ta hãy yên lặng thương tiếc cho sinh vật vô tội này 0.000000003 giây.

Lời tác giả: bản tính phức tạp của nữ chính lộ ra rồi.... Mặc dù vậy, nhưng cô ta vẫn như cũ là một tên nhân cách phân liệt thụ.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Chi Nơi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trò Chơi X Múa Thoát Y X Hôn

"A! Không bằng chúng ta chơi một trò chơi đi!" Lúc nói câu này tôi đang trong trạng thái nằm ngay đơ trên ghế sofa ở căn cứ (Tác giả: động tác thật sự rất quen thuộc.....) mấy ngày trước Ed bởi vì có chuyện đi ra ngoài, đại khái là coi trọng điện nhà ai, vì vậy cướp rồi, nhưng hơi để tôi kinh ngạc là chính là tôi chủ động muốn đi lại bị từ chối..... (Tác giả: cô quá cản trở.) Cho nên bây giờ tôi rất nhàm chán, vô cùng nhàm chán, cực kì nhàm chán.....

"Nobunaga tên XXX người!"

"Ubogin người so với ta tốt chỗ nào? Người mới là XX!"

"Tên XX người nói gì?"

"Nói người ta XX nhưng mình mới là XXX!" (Tác giả: XXXXX là gì mời tự hiểu.....)

Tôi nhần. "Này! Chúng ta chơi trò chơi đi ~"

"Phinks, anh còn kém xa lắm!"

"Fei, đợi lát nữa thua không nên khóc nha~"

"Muốn chết sao?"

Tôi tiếp tục nhần, "Này, chơi một trò chơi có được hay không?"

Kuroro nâng một quyển "***" (!) xem nồng nhiệt, Pakun bên cạnh ánh mắt không ở trên người đoàn trưởng.

Kuroro, anh không cần khi dễ Pakun người ta xem ** không hiểu có nghĩa là gì, anh ở đó làm (nguy) người tốt không được!? Anh đi học giọng điệu làm cho ưu nhã như vậy làm gì? Lại làm không tốt mà đi xem vóc người nóng bỏng của cô nàng Âu Mỹ nào đó đang XXOO! Tôi đã nói anh thối nát rồi!

"Các người không thể chơi một trò chơi sao!" Tôi nổi giận, tại sao không để ý tôi!

"A!" Shalnark nhìn chăm chăm máy tính bỗng kêu lên một tiếng.

Lúc tôi đang cho là hần tốt bụng trả lời tôi, hần rống to một câu "Tài liệu của tôi!"

Tôi: "...." Mấy người có thể hiểu được cảm giác của tôi lúc đó sao? Vì vậy tôi quyết định ra tuyệt chiêu "Ai chơi trò chơi này với tôi tôi gả cho người đó!"

Một mảnh yên tĩnh.

Tôi rất đặc ý thấy biểu cảm si ngốc của con nhện, hừ, lão nương ta sức hấp dẫn không nhỏ, đến đây đi đến đây đi chúng ta chơi trò chơi!

Sau đó trong yên tĩnh Phinks bình tĩnh hỏi "Cô là nữ?"

"Phinks tôi liều mạng với anh!" Tôi trừng mắt, bên người cuốn lên một tầng khí.

"Này này, chỉ đùa chút thôi!" Phinks liên tục xua tay lui về sau.

"Hừ." Tôi an tĩnh lại lạnh lùng cười "Đi ra ngoài cướp một cái váy sau đó mặc vào múa thoát y ở con đường náo nhiệt nhất"

Phinks: "Ta không muốn!!!" mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng cơ thể đã không tự chủ làm theo lời tôi nói.

Dưới bối cảnh tráng lệ Phinks rơi nước mắt bay đi, tôi hai tay chống nạnh như phụ nữ đánh đá xoay người: "Chơi trò chơi sao?" (Tác giả: cô đối với trò chơi này chấp niệm bao sâu.....)

Mọi người: "....." đáng đời người không nhìn tình huống mà cười lạnh!

"Tiểu Đồng muốn chơi cái gì?" Kuroro bình tĩnh nâng đầu lên, mắt ti hí thô bỉ từ trên sách dời đi.

Tôi cười thần bí: "Vua trò chơi."

"Cái gọi là vua trò chơi, chính là mỗi người rút một tấm bài giấy có đánh số, người rút được Vua chính là vua. Vua có thể yêu cầu những người rút được số làm một việc, dĩ nhiên, mọi người cũng không biết được con số mà người khác rút được là mấy, nhưng chỉ cần vua nói yêu cầu, người bị yêu cầu nhất định phải làm theo. Hiểu không?" Tôi cầm một đồng bài giấy nhìn mọi người.

Lần này người chơi là Shalnark, Kuroro, Machi, Pakun, Feitan, Nobunaga, Ubogin, tôi, tám người.

"Ba!" Tôi quăng bài lên bàn, phát ra cảnh cáo sau cùng "Không được chơi ăn gian, biết chưa?"

Tay hơi buông lỏng, bài trên bàn đã vèo vèo biến mất..... tốc độ quá nhanh rồi..... tôi về mặt đưa đám, củ kết cầm lá bài cuối cùng.

Ừ, là 5..... Tôi liếc nhìn bốn phía: "Lấy được Vua là ai?"

Kuroro nở một nụ cười mắt hờn: "Hình như là tôi." Ngang ngược hất một cái.

"Đúng là....." Tôi quần quít, chẳng lẽ giữa vương giả và dân nghèo ngay cả vận khí cũng không giống nhau sao T T

"Như vậy." Kuroro cười dị phùng phúc hắc "Số 5 và số 2, hôn một cái đi."

Tôi: "....." số 5, con số xui xẻo này không phải tôi sao.....số 2 số 2 là ai.....tôi hy vọng là Machi hay Pakun biết bao.....người ta là người đẹp.....tôi có thể tranh thủ..... (Tác giả: đó là không thể nào)

"Hừ." Feitan mặt đầy không kiên nhẫn đem bài vỗ lên bàn. "Số 5 là ai?"

Bạn có thể hiểu được loại cảm giác không nói nên lời của tôi hiện tại sao bạn có thể sao bạn có thể sao!!!! (Tác giả: không thể.)

Tôi run run rẩy rẩy cầm bài, sau đó phát hiện ánh mắt mọi người cũng đâm về phía tôi.....này này.....tại sao ai cũng cho rằng là tôi!! Dựa vào cái gì, điều này không công bằng!!! Mặc dù đúng là tôi.....

Tôi bất đắc dĩ giờ bài lên "Không sai, tôi chính là số 5." Đây ai oán nhìn Feitan một cái, kết quả người ta tặng lại tôi một cái trừng mắt.

Này này, tại sao ánh mắt mấy người nhìn tôi lại thô bỉ như vậy!!!

Ma ma chít chít đứng lên, nhìn bốn phía xung quanh một chút, các chị em, tôi phải đi rồi, mọi người ngàn vạn lần không nên nhớ tôi, lần này tôi đi có thể không trở về được nữa, đến lúc đó mọi người nhớ đốt vài món ngon vài chuyện cười ở mộ phần của tôi.....

Cuối cùng Feitan không nhịn được tôi dây dưa kéo dài, đem tôi kéo qua, thô lỗ kéo căng mặt tôi.

Nhìn khuôn mặt thanh tú gần ngay trước mắt, tôi theo bản năng nhắm mắt lại, sau khi nhắm lại cảm thấy hình như là tôi hôn, vì vậy lúc đang định mở mắt, vật thể mềm mại ôn nhu như nước dán lên môi tôi, xúc cảm hơi nóng khiến tôi kinh ngạc mở mắt.

Trong nháy mắt đó, biểu tình ồn ào của những người khác tôi đã không cách nào chú ý đến.

Phóng đại trước mắt tôi, là đôi kim đồng yêu dị quen thuộc của Feitan, trong đó đang diễn cường thiêu đốt cảm xúc háo hức không biết tên làm tôi đau.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Chi Nơi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Jq X Loạn Phân Phối X Tức Giận

Đợi đến lúc đầu tôi tỉnh táo, Feitan đã trở lại chỗ ngồi bên ghế sofa, những người khác đều giả vờ bình tĩnh lấy bài, một bên điên cuồng não bở.

Tôi lúng túng ho khan một tiếng, không nghĩ đến Feitan lại sáng khoái xông lên hôn tôi như vậy, chẳng lẽ hần..... Ai da quên đi, tôi đang suy nghĩ bừa bộn cái gì.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên cuốn lên một trận gió, tro bụi bay loạn khiến tôi híp mắt.

Rốt cuộc Phinks mặt nhăn nhó xuất hiện trước mặt tôi, chỉ thấy hần mặc một tác phẩm trừu tượng màu trắng, gọi tắt là khăn tắm, dùng cánh tay đầy lông ** của mình chia vào tôi, tức đến một câu cũng không nói nên lời.

Tôi bình tĩnh vung tay hần ra: "Kích động cái gì, không phải để cho mọi người chiêm ngưỡng bắp thịt của anh một chút sao, lớn vậy rồi, còn nghèo vốn từ, thật là, tôi còn bận hơn đây, đi qua một bên về vòng vòng đi, ngoan."

Vừa nói ra câu này, tôi đã nhìn thấy Phinks tức giận đến mù quáng, đang định đánh một chưởng về bên này.

Shalnark cười tủm tỉm ngăn lại tay bao bọc niệm của Phinks: "Giữa đoàn viên không được nội đấu ~"

Tôi nhàn nhạt để tay xuống không tham dự, Shalnark anh đừng tưởng rằng tôi không biết, không phải anh muốn chơi trò chơi tiếp sao, bụng đen.

"Thôi." Tôi nhìn Phinks bị Shalnark khuyên không sai biệt lắm "Cùng chơi đi."

"Hừ, đàn bà cô xong rồi." Phinks mặt đầy tức giận ngồi cạnh Feitan, kết quả nhận được một ánh mắt coi thường. Ha, đáng đời.

"Được rồi, bắt đầu chơi lại lần nữa đi." Tôi đứng bên cạnh bàn trộn bài, không xem được là không xem được! Trò chơi này rõ ràng là tôi nghĩ ra để đùa giỡn người chơi, kết quả lần đầu tiên lại đùa giỡn chính mình, thật là. Như vậy không thể được. Tôi đảo mắt, đặt tay sau lưng Vua nhẹ nhàng chạm một cái, sau đó mỉm cười để mọi người rút bài.

Tôi vui vẻ nhìn lá Vua trong tay, ho khan một tiếng, vui vẻ đắc ý.

"Vận may không tệ nha Tiểu Đồng." Shalnark đến gần nhìn thoáng qua "Yêu cầu của cô là?"

Tôi nghiêng đầu liếc hần, nhóc con, cậu đứng là không đánh không sợ, đúng là M trời sinh, càng áp chế lại càng hăng.

Tôi nhìn xung quanh, sắc mặt của mọi người không quá tốt, trên cơ bản là mặt đầy thấp thỏm nhìn tôi, trừ Feitan và đoàn trưởng ôn hoà không nhìn tôi (hắn khẳng định tôi không dám có ý gì với hắn đi..... Cho nên mới bình tĩnh như vậy....) "Ừm... Như vậy, số 3 ôm công chúa số 4 đi."

Thật ra thì tôi không biết số 3 và số 4 rốt cuộc là ai, nhưng vẫn tràn đầy mong đợi nghĩ, nếu có cặp nào xứng đôi thì tốt..... Sau đó tôi nhìn thấy Ubogin buồn bực đứng lên.....hắn là số 3?! Không phải chứ..... Tôi lặng lẽ đồ mờ hồ, trừ Nobunaga không có chuyện gì lớn ra, nếu số 4 là những người khác, sinh vật đơn tế bào của chúng ta ngược lại xui xẻo.

Khi lòng tôi tràn đầy bi thương tràn đầy tươi đẹp, tôi nhìn thấy tình huống khiến tôi muốn đổ một lọ axit sunfuric vào trong quần áo mà ngã xuống..... Bởi vì tôi nhìn thấy vĩ đại xinh đẹp (hiền lành?) khả ái ngây thơ đầu con nhện của chúng ta, đoàn trưởng đại nhân ưu nhã đứng dậy..... ưu nhã cái mao! Kuroro cũng sắp lấy ra quyển sách đen kia có được hay không!?

Vì vậy hiện trường nhất thời yên tĩnh..... Phinks vốn muốn ồn ào lên nhưng sau khi nhìn thấy đoàn trưởng đứng dậy, lập tức bị dọa đến cái gì cũng không nói được.....

Dựa theo trạng thái bình thường của tôi, lúc này tôi chắc chắn sẽ châm chọc Phinks, trước kia cười lạnh nói nhiều, bây giờ động phải đoàn trưởng không phải không nói được gì sao, bắt nạt kẻ yếu.....

Nhưng bây giờ tôi đã hoá đá. Nói thật, lần đầu tiên tôi thấy loại tư thế hoá đá này của mình, linh hồn tôi cũng sắp bay mất..... Tôi còn nhìn thấy tay Feitan vốn đang chống cằm vì mất không chế mà suýt nữa đập đầu lên bàn....

Kuroro dưới con mắt vạn phần hoảng sợ của chúng tôi khê hé đôi môi đỏ mọng: "Nobunaga, lên đi."

Mọi người: "....."

Sau đó chủ Nobunaga của chúng ta liền cầm đao vọt ra, mặt đầy căm tức nhìn tôi và Ubogin.

Ta nói đoàn trưởng anh có tật xấu phải hay không!? Muốn bức chết chúng tôi sao!? Muốn chúng tôi tự mình nhảy lầu sao!? Tên đại phúc hắc cuối cùng!!! Hiện tại tôi có dục vọng đem đầu mình nhét vào thùng rác.....

Tất cả mọi người kiên cường khôi phục lại từ đà kích không lồ này, tiếp theo sau đó dùng trạng thái xem kịch vui nhìn nhóm hai đại thúc.

Cười lạnh của Phinks sống lại lần nữa: "A, công chúa và hoàng tử thật xứng đôi ~"

Phinks, thật sự tôi cảm thấy anh luôn luôn muốn bị đánh. Anh nhìn người ta đã thành như vậy lại còn nói mát, nhìn xem, hiện tại bị đuổi đánh là đáng đời.

Ubogin và Nobunaga nghe thấy lời của Phinks, sau khi thâm tình nhìn nhau mấy giây, cuối cùng đạt thành "Trước xử lý hắn sau trả thù riêng" nhận thức chung, vì vậy biến thành cảnh tượng chúng tôi đang nhìn thấy "Nhất đả thủ công nhất đại thúc công truy nhất hoa tâm thụ".

"Được rồi đừng đuổi theo!" Tôi rất cao hứng đợi đến khi Phinks bị Ubogin đánh N quyền bị Nobunaga chém N đao sau đó mới lên tiếng ngăn cản, đừng quên còn ôm công chúa nữa, các anh lại không xong "Trừng phạt của hai người còn chưa xong."

Trong nháy mắt động tác của Ubogin và Nobunaga đều dừng lại, từng đoạn từng đoạn quay đầu lại nhìn tôi, trong mắt đầy xấu hổ: "Có thể quên đi sao?"

Tôi nhún vai: "Không, mặc dù chỉ là trò chơi, nhưng đây là quy tắc, giống như vừa rồi tôi và..... Khụ khụ, anh nói đi đoàn trưởng?" Tôi đảo mắt đem phiền toái quăng cho đoàn trưởng.

Đoàn trưởng bình tĩnh cười: "Quy tắc là không thể vi phạm"

Nobunaga và Ubogin: "....." Nhìn chăm chú một chút, Ubogin đến gần Nobunaga.

"Người làm gì? Không được chạm vào ta! Coi chừng ta giết người!!!" Nobunaga liều mạng giãy dụa một bên uy hiếp.

"Hai người đàn ông thì có quan hệ gì? Người nhìn con nhóc sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?" Ubogin nắm lấy cánh tay Nobunaga, cố gắng ôm hông hắn.

"A a a a!!" Ubogin động thân một cái trực tiếp làm cho hoa cúc máu tươi tràn ra khắp nơi..... À không, là Ubogin dùng sức đem Nobunaga chặn ngang bề lên.....

Tôi bình tĩnh nhìn cảnh tượng trước mắt, hiện trường BL (boy love) thật tốt, liếc Shalnark, tên nhóc đó đang nhìn chăm chú đây, vì vậy tôi đi qua cười thô bỉ: "Shalnark, nếu anh nói muốn thử tôi sẽ giúp anh, thật, không cần khách sáo."

Shalnark chột hoàn hồn: "Ai muốn thử hả!?" Nhưng hắn không phát hiện biên độ động tác và âm lượng của mình đủ để Kuroro cách không xa nghe được.....

Tôi nhìn bên khoé miệng đoàn trưởng nâng lên nụ cười ý vị thâm trường, run lấy lấy, Shalnark, tối nay cậu tự cầu nhiều phúc.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Chỉ Nơi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thoát Y × Vai Phụ × Nói Dối

"Các nữ sĩ các hương thân đi ngang qua không nên bỏ lỡ ~~~ mua lớn mua nhỏ mua định rồi tay...." Không sai, đây là báo cáo tiếp theo về Áo Ảnh lữ đoàn nổi tiếng thế giới trong cao ốc bỏ hoang, tôi là ký giả Tiểu Đồng..... A! Tên khốn kiếp nào dám đánh tôi!?

"Bắt đầu nhanh lên được không, lão tử chờ lâu rồi!" Ubogin la hét muốn chơi ván tiếp theo.

Tôi tức giận, đừng tưởng tôi không biết, không phải anh còn muốn ôm Nobunaga sao, lần kế tôi dứt khoát giúp anh đến cùng, để cho hai người các anh lăn trên giường!

Tôi đi thẳng về phía mục tiêu, cuối cùng bị tôi nắm trên tay, hừ hừ hừ, mời các vị chờ đó.....

"A, tại sao lại là cô!" Phinks rất không hài lòng kêu.

"Ai bảo tôi là người đề nghị chơi trò này?" Tôi cười đắc ý, tôi cười đắc ý ~~~

"Vậy cũng không lấy được...." Shalnark rất ủy khuất nhìn tôi, cái dáng vẻ tiểu thụ kia, ánh mắt đoàn trưởng cũng nhìn qua đây.

"Thôi thôi, dù sao đều là tôi...." Tôi dạo qua một vòng, rất không hài lòng vì không cách nào biết được số của các vị, nếu biết được thì chơi vui hơn biết bao..... (Tác giả: người ta sẽ bị cô chinh chết.....)

"Được rồi, vậy thì số 1 cời quần áo số 8, phải cời hết." Tôi xấu xa cười, lấy lá bài che miệng. Trong lòng điên cuồng gào thét, tốt nhất là đoàn trưởng Shalnark đi!!! Cặp đôi KuShal là đây ~~~

"Quá độc ác rồi!" Ubogin ở bên kia chuyện bé xé to, sau đó thoải mái thở dài: "May quá không phải mình ~"

Yên tâm đi Ubogin, nếu thật sự là anh cũng sẽ không có người nào thấy anh có gì đáng nhìn, phỏng chừng còn bị dọa đến chạy ra ngoài.

Machi mặt không cảm giác đứng dậy, nhất thời toàn bộ giống đực ở đây hai mắt toả sáng! Feitan anh đừng tưởng rằng anh dùng mặt nạ che mặt thì tôi không thấy! Còn có đoàn trưởng, cho dù mặt anh tê liệt cỡ nào đi nữa cũng không giấu được quyển sách nhỏ trên tay anh có hai chữ ** thật to! Phinks.....mặc dù tôi biết anh rất dễ rồi, nhưng cái mặt bị đánh đến máu ứ đọng mà còn có thể cười thành như vậy, coi như anh mạnh.....

Machi dưới ánh mắt loé sáng của mọi người liếc một cái xem thường: "Ai là số 8?"

Tôi tin tưởng tôi nghe được tiếng thở dài của đám đàn ông trong lữ đoàn.....rốt cuộc mấy người sắc đến trình độ nào? Mặc dù tôi cũng rất muốn được nhìn thấy băng sơn mỹ nhân.... Khụ khụ trở lại chủ đề chính.....

Tôi vừa định hỏi ai là số 8, thì thấy tay nhỏ bé cầm bài của tên Shalnark kia run run rẩy rẩy, đang chuẩn bị dùng niệm làm chút động tác nhỏ ở phía trên.

Vì vậy tôi nhanh nhẹn cướp lấy lá bài của Shalnark, nhìn con số phía trên nở nụ cười từ trong thâm tâm: ".....xem ra, nhân vật chính thoát y ngày hôm nay xuất hiện rồi ~"

Shalnark: "...." Tôi muốn chết tôi muốn chết tôi muốn chết tôi muốn chết tôi muốn chết tôi muốn chết tôi muốn chết tôi muốn chết!!!!!!

Đồng tình (ngụy) nhìn Shalnark hoá đá xụi lơ trên ghế sofa, vuốt ve tóc ngắn màu vàng (muọt quá ~): "Đứa trẻ tội nghiệp, đi đi. (=))"

"Tôi không muốn tôi không muốn tôi không muốn!!!!" Shalnark trợn mắt xanh hoàng sợ nhìn Machi mặt vô cảm lại gần, Machi lạnh lùng tạo ra niệm

tuyển, đem Shalnark trở lại.

Nhưng mà Machi tư thế cô trối cũng quá.... Shalnark bị chèn ép trên ghế sofa, đôi mắt to sáng rỡ tràn đầy nước mắt sợ hãi, da thịt trắng nõn bị niêm tuyển siết ra từng vết máu càng thêm hấp dẫn, hai chân mở ra bị cố định trên thành ghế không thể động đậy, nếu những người khác thấy năng lực niệm của Machi và chặt vật của Shalnark..... Tôi liền thấy sức hấp dẫn của Shalnark tiêu thụ đúng là cực phẩm!!! Chẳng lẽ anh ta cũng từng đối mặt với đoàn trưởng như vậy, hướng về phía dục vọng tràn đầy bị ngược khế nói **..... Không được.... Máu mũi của tôi.... (Vụ: máu mũi của ta....)

Machi không chút lưu tình, tay khỏi tuyển rơi, nhất thời, quần áo trên người Shalnark rách thành từng mảnh từng mảnh rơi xuống....

Trong nháy mắt đó.... Tôi thấy đoàn trưởng hai mắt toả sáng.... Thật ra việc này chính là cơ hội thúc đẩy tình cảm của họ..... Đoàn trưởng anh phải cảm ơn tôi....

Mọi người đều làm bộ không nhìn thấy đoàn trưởng thô bạo ôm công chúa Shalnark lên lầu, mọi người đều làm bộ không nghe thấy âm thanh kỳ lạ vang trên lầu, mọi người đều làm bộ không cảm giác được ánh mắt sáng rực nguy hiểm 'Cả gan dám trợn mắt nhìn đồ của ta' của đoàn trưởng, mọi người đều làm bộ hai mắt của mình đã rớt mất....

Mặc kệ bọn họ, tôi cầm bài trên tay: "Đến đến đến, chúng ta tiếp tục ~~~" Sắc mặt mọi người đen thui nhìn tôi, trong lòng có chung ý nghĩ.... Đây là một trò chơi văn vẹo nguy hiểm biết bao!

"!" Tôi trơ mắt nhìn Vua của tôi chạy trốn từ trong tay tôi! Tôi cảm tức nhìn Phinks cười gian, chẳng lẽ hắn phát hiện ra cái gì rồi sao?

"Ha ha, vận khí không tệ." Phinks nhếch mép quăng bài ra giữa bàn, đôi mắt ti hí liếc mòng nhìn về phía tôi.

Con mẹ nó, nhìn cái gì mà nhìn! Đột nhiên tôi cảm thấy hơi lạnh....

"Số 7 đề số 3, là đề hàng thật giá thật nha ~" Phinks mặt háo sắc nói, bộ dáng cực kì đáng khinh.

Không không không, hiện tại không phải đáng khinh là có thể giải quyết vấn đề.... Ay, dựa vào cái gì lão nương tôi là số 7!? Dựa vào cái gì chuyện xui xẻo luôn xảy ra trên người tôi!? Phinks anh nói thật đi có phải anh gian lận không? Bằng không tại sao anh lại biết rõ như vậy, chuẩn như vậy tìm được tôi?

Số 3 số 3 số 3.....ngài tốt cuộc là ai.... Tốt nhất là con gái, cái xử phạt này sẽ tự động sụp đổ, coi như là nam.... Mẹ nó trong lũ đoàn không có tên đàn ông nào bình thường! Tam đại sắc đẹp của lũ đoàn có hai ở trên lầu **, về phần người thứ ba.....tôi theo phản xạ nhớ lại một màn bị hôn vừa rồi, sau đó lại lắc đầu, nghĩ gì vậy, chẳng lẽ muốn cùng tiểu quái thú đó.... Nhưng mà tôi cũng không muốn cùng Nobunaga và Ubogin T T còn không bằng đề cho tôi chết đi....

"Chẳng lẽ cô không dám? Nhắc mới nhớ cô vẫn còn là xử nữ phải không? Lại trong sáng như vậy...." Phinks không chút lưu tình chen miệng.

"Ai nói tôi là xử nữ!?" Tôi nhất thời nổi giận, không phải anh đang xem thường tôi đây sao? Hoặc là anh cho rằng lão nương tôi không có đàn ông nào để ý!?

"Gi? Vậy cô nói xem cô từng có bao nhiêu đàn ông?" Phinks nhướng mi, mặt đầy "cũng biết cô đang nói dối" biểu tình.

Tôi XX! Cảm giác được ánh mắt của con nhện hình như đều đâm qua bên này, tôi cảm thấy thân là một cô gái háo sắc, tôi không thể ném đi mặt mũi của mình, vì vậy tôi rất tự hào khoát tay chặn lại: "Thôi, ai mà biết, nhiều quá tôi không nhớ nổi."

Tôi cảm thấy đây là lời nói dối lớn nhất đời này của tôi, hơn nữa cũng là thất bại nhất. Nhìn phản ứng của Feitan sau khi nghe tôi nói câu này chợt ngẩng đầu lên cười lạnh là có thể thấy được.

"Phải không, như vậy thực hiện cái xử phạt này cũng không có gì đáng nói?" Feitan đứng tại chỗ, sát khí trên người sắp làm sụp nóc nhà.

Tôi: "...." tôi biết tình huống của mình bây giờ gọi là 'không có thuốc chữa'..... Ai có thể nói cho tôi biết đây rốt cuộc là chuyện gì không?

Tôi: "Không phải..... A!" Bị Feitan nắm lấy vác lên vai, trong nháy mắt phản kháng không có hiệu quả, bị hất nhanh như gió mang đi....

Thời điểm tôi bị hành hạ lão đảo lắc lư trên vai hắn, tôi mơ mơ màng màng nghĩ, lòng tự ái hại chết người mà.... Sớm biết vậy tôi thành thành thật thật lão nương tôi vẫn là xử nữ không phải tốt hơn sao.....

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Chi Núi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Trừng Phạt × Phản Áp × Cực Nóng

Không lâu sau Feitan đã mang tôi đến nơi, nhìn trình độ tóc tôi rời rạt, tốc độ của hắn đã đạt đến tam âm thất tứ thất..... (Vụ: không biết nghĩa là gì luôn =)

"A!" Feitan theo cửa sổ nhảy vào, hung hăng ném tôi lên giường.

"Anh làm gì vậy!" Tôi xoa đầu ngồi dậy nhìn quanh bốn phía, biệt thự sáng ngời tư tưởng chính đáng này là sao? Nhìn sao cũng không giống chỗ ở của Feitan! (Tác giả: làm sao cô biết chỗ này không phải chỗ ở của Feitan? Đồng: thứ nhất, cái phòng âm u của tên Feitan kia không phải màu tường là màu đen sao? Thứ hai, nơi này không có máy game. Thứ ba, tôi không biết Feitan có chỗ ở như vậy. Tác giả: hai cái trước còn chưa tính, cái thứ ba là chuyện gì xảy ra? Cô cho cô là vợ của hắn sao!? Đồng: .....)

"Thực thi xử phạt." Feitan từ trên cao nhìn xuống tôi, tôi đoán chắc hắn đặc biệt thích tư thế này, bình thường đều lùn hơn tôi, hiện tại lại có thể dùng bốn chữ trên cao nhìn xuống này..... Không đúng, xử phạt? Chẳng lẽ.....

"Hay là.... Chẳng lẽ.... Có lẽ.... Đại khái.... Từng đã...." Tôi bối rối vươn tiểu móng vuốt run run rẩy rẩy chỉ vào hắn.

"Nhìn qua còn không ngốc tới cực hạn."

A!!!! Hò hét.... Tôi đúng là miệng quạ đen! Ai bảo tôi lúc lấy bài lại nghĩ tới lũ đoàn tam đại sắc đẹp trong truyền thuyết!? Lũ đoàn tam đại sắc đẹp.... Thật vất vả trở thành đoàn viên, nếu chưa ăn được thịt thì tiếc nuôi cõ nào.... Tôi hí mắt nhìn Feitan, đúng là đáng người hoàn mỹ tiểu thụ....

Vì thế tôi liều mạng bỏ nhào vào Feitan.... Thật ra là tôi đứng không vững nên kéo theo hắn ngã xuống....

Hai tay không tự chủ chống trên ngực hắn, tôi tay chân luống cuống bắt đầu di chuyển, kết quả lại cảm nhận được độ ẩm dưới tay càng ngày càng cao.

"Này! Feitan, hắn là tôi đè anh mới đúng!" Tôi bất mãn nhìn Feitan xoay người một cái liền đè tôi dưới thân.

"Câm miệng, tôi cho cô thấy cái gì áp chân chính" Feitan không chút lưu tình kéo quần áo trên người tôi xuống, hai tay di chuyển khắp nơi trên người, tạo ra một chuỗi cực nóng.

"Này!! Ừm...." Thanh âm cảm giận tôi thốt ra bị môi Feitan nuốt vào bụng, cảm nhận lưỡi ấm áp xâm nhập vào bên trong, quần quít đầu lưỡi tôi, như Thao Thiết tham lam mút.

"Anh...." Lời thổ lộ bởi vì môi lưỡi đầy dục mà mơ hồ không rõ.

Tôi cử động một chân muốn đá lên trên, kết quả Feitan như trong dự tính kẹp lấy hai chân tôi, một tay khác đem hai tay đập loạn trên lưng hắn cố định trên đỉnh đầu.

Không biết qua bao lâu, Feitan cuối cùng cũng buông môi tôi ra, tiếng thở dốc của tôi trong phòng dĩ thường rõ ràng.

Thời điểm tôi đang theo dõi đôi mắt màu vàng phát ra sát khí của hắn, đột nhiên hắn nở nụ cười dĩ thường câu hồn, đến bên tai tôi: "Đồng...."

Hơi thở ấm áp phun ra ở lỗ tai nấn cảm, tôi như bị ôn nhu khó có được của hắn mê hoặc, lần đầu tiên nghe được tên của bản thân sử dụng chính giọng của hắn nói ra, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm gì.

Feitan được một tác lại muốn tiến một thước dọc theo cổ trắng nõn cắn xuống, để lại trên cơ thể tôi một cái lại một cái dấu màu đỏ.

"A..... Feitan....." Đôi mắt sáng bị một tầng sương mù phủ kín, mờ mịt nhìn Feitan, khiến Feitan cảm nhận dục vọng càng thêm dâng cao.

Nhẹ nhàng liếm đường cong xương quai xanh xinh đẹp.

Thân dưới cảm nhận được buộc chặt khiến tôi đột nhiên bừng tỉnh, thân thể vốn nóng rực như bị gió lạnh thổi tới mà rùng mình.

"Feitan, anh đang làm gì?" Tôi hoảng sợ phát hiện động tác ái muội giữa chúng tôi.

Khoảng cách mặt Feitan rất gần, gần đến mức lúc hắn nói chuyện tôi có thể cảm nhận được hơi thở của hắn: "Cô nói xem? Hiện tại mới phản ứng lại?"

"Tôi...." Rất ít thấy trên mặt nóng lên, tôi vốn cho rằng da mặt tôi đã đao thương bất nhập rồi.

"Anh buông tay cho tôi!" Tôi hung tợn thoát khỏi khống chế của hắn, bắt lấy bàn tay tàn sát bừa bãi trên người tôi.

"Sao vậy, vừa rồi không phải rất phối hợp sao?" Hắn nhàn nhạt cười.

"Ai phối hợp chứ? Còn không phải anh.... A!" Feitan đột nhiên hung hăng nắm lấy thất lưng tôi, cổ tình nơi đó lại là chỗ nấn cảm của tôi, đáng chết nam nhân, phát hiện nhanh như vậy?

"Được rồi, giấy dựa loạn lên cái gì, ngoan ngoãn đừng nhúc nhích cho tôi."

"A!" Người dưới cảm nhận được đau đớn kịch liệt khiến tôi hưng hăng cắn môi dưới, cảm giác có chất lỏng ấm áp chảy ra, Feitan đáng chết!

"Ha?" Feitan khoe miệng cười làm cho người ta biết rõ bây giờ tâm trạng hắn rất tốt: "Vừa rồi là ai nói bản thân từng có vô số đàn ông?"

"....." Tôi không từ chối đỡ, Feitan anh kiêu ngạo thụ! Anh tuyệt đối là ghi hận chuyện vừa rồi mới tự mình đến kiểm nghiệm, tôi đúng là không nên nói dối mà..... Đây không phải báo ứng sao..... Hu hu.....

"A! Anh không thể nhẹ chút sao!?" Tôi nổi giận đùng đùng.

"Nhìn qua cô còn rất thoải mái, cư nhiên còn có tinh lực hết tôi." Feitan cong khoe môi khiến tôi cảm thấy có chút bất an.

"A..... Feitan..... A!" Feitan giữ chặt tóc tôi, cổ thon dài ngửa ra sau, cái loại xúc cảm xâm chiếm linh hồn khiến tôi không cách nào suy xét.

Feitan không ngừng mà tốc độ luật động nhanh hơn, thậm chí không kìm lòng được mà hôn lên môi đỏ thắm của cô, tay kia cùng cô mười ngón tay giao nhau, từng chút một đem bản thân tiến nhập vào chỗ sâu của cô.

Liếm cắn, nhiệt tình kích hôn, hô hấp dồn dập.

"Ưm..... Ừ..... Không cần..... Feitan....." Loại thời điểm này luôn sẽ làm người ta không thể cảm nhận được thời gian trôi qua, tôi chỉ có thể ở trong ôm ấp cực nóng của hắn mà không ngừng sa đoạ.

Đêm mất hồn còn chưa kết thúc, nhiệt tình đang không ngừng thăng hoa.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Chi Nơi Muốn Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.